

Atelpas brīdis pirms ražas novākšanas

Balvā – kombains. Sacensību galvenais tiesnesis Pēteris Vancāns pavēstīja, ka balvas patiesi ir varenas, piemēram, pirmās vietas ieguvēji mājup aizveda kombainu.

Edgars Gabranovs

Sestdien Baltinavas parkā otrajās netradicionālajās sporta spēlēs zemniekiem uzvaras laurus plūca komanda “Amatnieki Riekstiņi”. Baltinavas apvienības pārvaldes vadītāja Sarmīte Tabore, atklājot zemnieku sporta spēles, uzsvēra, ka zemnieki ir vissvarīgākie pasaulē.

S.Tabore uzskata, ka bez šīs profesijas, atšķirībā no daudzām citām, neiztikt: “Cilvēce bez lauksaimniecības neizdzīvotu. Var tikai noliekt galvu jūsu priekšā un pirms ražas novākšanas teikt milzīgu ‘PALDIĒS’. Paldies graudaugu audzētājiem. Tāpat liels paldies zemnieku saimniecībām “Augstumi” un “Jūsmiņi”, kas ir lopkopības nozares saimniecības. Viņiem pašreiz ir karstākais lopbarības sagatavošanas laiks. Neskatoties uz to, viņi ir šeit! Lai visiem veiksmīgi starti!” Arī Ziemeļlatgales Sporta centra vadītājs Arnis Voika slavēja zemniekus, kuri iedibinājuši jauku un labu tradīciju – sporta spēles: “Diemžēl daudzas iestādes mūsdienās ir atteikušās no šādām aktivitātēm. Ceru, ka ar katru gadu zemnieku sporta spēlēs redzēsim arvien vairāk komandu.”

Zemnieku saimniecības “Kotiņi” pārstāvis Rolands Keišs informēja, ka zemnieku sporta spēlēs startēs 8 komandas, kaut gan sākotnēji bija pieteiktas vienpadsmit: “Ar katru gadu centīsimies sacensību latiņu celt augstāk un augstāk. Šogad mums ir trīs atbalstītāji, kuri sarūpējuši dažādas balvas.” Viņš piekrita kāda sponsora teiktajam, ka zemnieku sporta spēles ir pašas nozīmīgākās pēc Olimpiskajām spēlēm. Savukārt SIA “Baltic Agro” reģionālā pārstāve Inga Tinusa neslēpa pārliecību, ka zemnieki ir vislabākie sportisti: “Viņi trenējas ik dienu. Ražas ziņā pagājušais gads bija sarežģīts. Ir gadi, kad var neko nedarīt un raža tāpat izaug. Šis gads prasīja ļoti precīzu tehnoloģiju ieviešanu – slimību ir daudz, kaitēkļu ir daudz. Kas mazāk ieguldīja, tas arī mazāk dabūs. Zemniekiem novēlu labu ražu! Labs zemnieks ir tas, kurš jūt zemi. Zemkopība nav darbs, bet dzīvesveids.” Turpinot kolēģes teikto, “BASF Agricultural Solutions” konsultants Uģis Ozoliņš atklāja, ka iestājas par precīzu lauksaimniecību, tāpēc sporta spēlēs zemniekiem sagatavojuši uzdevumu traukos iepildīt kviešus, zirņus un pupas līdz atzīmei 2,5 litri: “Kā zināms, druvā katra minūte ir dārga, tāpēc ļoti svarīgs ir ātrums un precizitāte.” Bijušais rugājiētis piebilda, ka lauksaimniekiem bijuši vairāki smagi gadi: “Šis diemžēl nav izņēmums. Lai veiksmīgs ražas novākšanas laiks!”

* Turpinājums 6.lpp.

Nākamajā
Padugumā

- Ne sliktāk kā pagasta svētkos “Ermoņiku skaņas” aizvadītas
- Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis Ieskats Augšdaugavas novadā

Svinēs svētkus

17.jūlijā piecpadsmit gadu jubileju svinēs Viļakas sociālās aprūpes centrs, aicinot uz atvērto durvju dienu ikvienu interesentu, klientu radus, draugus, bijušos un esošos iestādes darbiniekus.

Jāinformē par saules parku ierīkošanu

Ierīkojot saules paneļu parkus, kuru potenciālā jauda ievērojami pārsniedz vienas mājsaimniecības vajadzības un kuru aizņemamā teritorija uzskatāmi maina ierasto lauku ainavu, ir jānodrošina sabiedrības līdzdalība. Tiesībsargs Juris Jansons aicina Klimata un enerģētikas ministriju sadarbībā ar Viedās administrācijas un reģionālās attīstības ministriju līdz šī gada 20.decembrim izsvērt atbilstošākos risinājumus. Piemēram, sagatavot vadlīnijas pašvaldībām vai grozīt normatīvos aktus.

Īsziņas

Aicina uz konferenci

19.jūlijā plkst. 11.00 Balvu Novada muzejā ikviens interesents aicināts uz konferenci “Balvu novada senie centri”. Konferences mērķis ir veicināt jaunu zināšanu apguvi un kultūras nozares speciālistu tālākizglītību.

Izmaiņas maršrutā Balvi–Gariesili–Balvi

No 15.jūlija reģionālās nozīmes autobusu maršrutā Balvi–Gariesili–Balvi slēgti divi reisi: piektdienās plkst. 06.30 un plkst. 14.45 no Balvu autoostas, bet autobuss šajos laikos kursēs ceturtdienās un reisi tiks izpildīti skolēnu brīvdienās. Kā līdz šim, minētie reisi šajā maršrutā būs arī otrdienās (skolēnu brīvdienas laikā).

Vārds žurnālistam

Amanda Buklovskā

Pārkāpjot Ziemeļlatgales laikraksta "Vaduguns" redakcijas sliekšni pirmo reizi, mani pārņēma sajūta, ka esmu uz robežas kaut kam liels un nozīmīgam. Iespēja strādāt kā reportierei pat tikai uz mēnesi šķita kāda maza sapņa piepildījums, jo vien tikko pabeidzu vidusskolu. Kā skolas absolventei, šis ir laiks, lai saprastu, kas ir mans īstais dzīves aicinājums, tāpēc spēru soli pretī ne līdz galam zināmajam. Es neapjautu, kas mani sagaida, bet biju pārliecināta par to, ka darīšu tik, cik manos spēkos. Saprotams, ka nesokas tik raiti, bet tāda ir tā pirmā pieredze – izaicinājumiem bagāta, tomēr daudzsološa. Darbs žurnālistikā ir daudz vairāk nekā tikai vārdu virknēšana, tā ir iespēja ieklausīties cilvēku dzīvēstāstos, izjust viņu emocijas plašā spektrā. Katra saruna veido kaut ko jaunu un ļauj man pakavēties ne tikai uzrunāto pasaulē, bet arī savējā. Kā jau demokrātiskā valstī, kur cilvēkam ir dota vārda brīvība, man ir pienākums to cienīt, uzklausi cilvēkus un nodrošināt, ka viņi jūtas respektēti, taču svarīgi ir apzināties, kāda informācija ir paredzēta plašākai auditorijai un kāda varētu radīt nevajadzīgus pārmetumus. Tā ir atbildība, kas prasa ne tikai specifiskas prasmes, bet arī empātiju un, piemēram, ētiskus apsvērumus. Katru reizi, dodoties uz jaunu sarunu vai kādu būtisku notikumu, es apzinos, ka manas darbības ietekmē cilvēkus, kuri dalās savos stāstos, kā arī tos, kuri tos turpmāk lasīs. Vien maza, bet svarīga piebilde, – kamēr es šo darbu daru, tikmēr būšu pateicīga par katru *dāvanu*, ko tas man sniedz, – iespēju redzēt pasauli citu acīm un dalīties skaistajā atklāsmē ar pārējiem.

Balvu Sporta skolas volejbola treneris. Ervins Veļķers no Viļakas ir pieredzes bagāts volejbola treneris. Nometnes mērķis bija sagatavot bērnus vasaras volejbola spēlēm, un visi dalībnieki ar nepacietību gaida pirmo posmu Jaungulbenē. "Katrs bērns grib kaut kur piedalīties vasarā, un mēs esam priecīgi, ka varam piedāvāt šo iespēju," atklāja Ervins. Ja komandas veiksmīgi startēs Jaungulbenē, tās turpinās ciņu Madonas novadā un, cerams, arī Ozolniekos. Uzturs ir būtisks elements, un nometnes dalībnieki saņēma pielāgotu ēdienkarti. "Rekavas vidusskolas pavārites izvēlējās ēdienus, kas atbilstoši slodzei," secināja Ervins. Nometnes organizēšanā neizpaliek izaicinājumi, un laikapstākļi bieži vien var būt neparedzami. "Pirmdien neplānoti nācās visu pārplānot iekštelpās. Nedrīkst pārspīlēt, tāpēc fizisko slodzi piekdien samazinājām līdz minimumam, jo četras dienas dalībnieki smagi strādāja, lai sāktu *atjaunošanās* procesu," paskaidroja Ervins.

Volejbola nometne

Priecīgi par paveikto! Treneri ar bērniem vienojas kopīgā foto, noslēdzot nometni. Kopā gatavi darīt vairāk, lai sasniegtu augstus rezultātus.

Ceļā uz uzvarām!

No 8. līdz 12. jūlijam Rekovā norisinājās volejbola nometne bērniem, lai sagatavotos gaidāmajām spēlēm novada un valsts mērogā. Nometnes organizatori – volejbola treneri Liga Langovska un Ervins Veļķers – sagatavoja intensīvu un daudzveidīgu programmu, kas ietvēra gan fiziskās aktivitātes, gan volejbola treniņus, lai ar jauniešiem strādātu piecu dienu garumā.

Volejbols. Pēcpusdienas galvenokārt veltīja volejbola stratēģiju apguvei, kad visi iesildījās un uzņēma spēkus. Treneri pievērsa īpašu uzmanību servēšanai, blokam, bumbas uzņemšanai, uzbrukumam un aizsardzībai. Nometnes dalībnieki apguva arī sarežģītākas spēles nianšes, vērojot izaugsmi un uzlabojumu savās prasmēs.

Uzlabojumi prasmēs. Janeks Supe (no labās) uzskata, ka slodze bija liela, taču tā ātrāk palīdz sasniegt iecerētos mērķus. Kristaps Ločmelis cerēja uzlabot bumbas uzņemšanu laukumā, attīstīt nepieciešamās tehnikas, kā arī gremdēšanu. "Jūtam uzlabojumus. Kas to lai zina, varbūt nākotnē volejbols būs mūsu darbs," teica zēni.

Uzņem spēkus. Katra diena nometnē sākās ar fiziskām aktivitātēm, kas ir neatņemama sastāvdaļa, lai nodrošinātu pamatus sportiskajai veikspējai. Rīta treniņi ietvēra dažādus vingrinājumus, kas stiprināja galvenās muskuļu grupas un uzlaboja kopējo sagatavotību volejbolam.

Volejbols nenogurdina. Katrīne Kamzola (no kreisās), Madara Borisa, Kristīne Kamzola atzīst, ka volejbola spēle ir sirdij tuva un īpaša, kas rada labu noskaņojumu un pacilātību. "Pavadītais laiks kopā sniedzis daudz neaizmirstamu atmiņu, radot vēlmi piedalīties līdzīgās nometnēs. Salīdzinājumā ar regulāriem treniņiem, šeit tiek uzsvērta tieši fiziskā daļa, kas *paņem* spēkus, taču stiprina izturību," atzina meitenes.

Pirmo reizi nometnē. Agris Šaicāns (no labās) un Edgars Gruševs nometnē piedalījās pirmo reizi, gūstot lielisku pieredzi. "Man ļoti patīk spēlēt volejbolu ar citu skolu skolēniem, esmu ieguvis jaunus draugus. Tas ir kaut kas neierasts, tomēr patīkams. Nākotni labprāt saistītu ar volejbolu," sprieda Edgars. Aigars atklāja, ka nometne izrādījās sarežģīta – laikapstākļi daudz ko ietekmēja, īpaši karstuma viļņi, radot diskomfortu sportisko aktivitāšu laikā, taču kopumā viņš izbaudīja šīs dienas kā aktīvo atpūtu.

Lappusi sagatavoja A. Buklovskā

Saruna

Misija – dāvāt prieku ar deju

Sanita Karavoičika

“Dzīvē visi ceļi veduši uz dejošanu, un deju skolotājas darbs mani vienmēr atradis pats. Ja es nebūtu deju skolotāja, tad, ļoti iespējams, strādātu tūrisma un viesnīcu vadības jomā, ko šobrīd esmu atstājusi rezervē,” teic deju kolektīva “Balvu vilciņš” vadītāja ZANE MEIERE, kuras dzīve jau vairāk nekā 20 gadus veltīta šāķajā veidā saistīta ar deju. Viņa prot sapulcināt dažāda vecuma dejojotgribētājus, sasniegt ļoti labus rezultātus un mācīt bērniem iemīlēt deju. Par to, kā tas izdodas, pēc šīs deju sezonas noslēguma saruna ar Zani.

Kopš deju kolektīva dibināšanas 2010.gada rudenī un sākotnēji mazāk par desmit dalībniekiem esat izauguši līdz prāvam pulciņam – 114 dejojotājiem. Kā tas viss sākās?

– Viss sākās ar Ilgas Oplucānes zvanu, ka Balvu Kultūras un atpūtas centrā vēlētos izveidot pirmsskolas bērnu deju kolektīvu. Bija aktīvi vecāki, kuri interesējās par iespējām vest bērnus uz dejošanu, jo tajā laikā tik maziem ķipariem tādu iespēju nebija. Šobrīd darbojamies piecās vecuma grupās no 4 līdz pat 17 gadu vecumam un esam kuplā skaitā. Ir dejojotāji, kuri jau izauguši un absolvējuši kolektīvu.

Jebkurā profesijā viss sākās ar pamatu apgūšanu...

– Pamatu ielikšana ir pats atbildīgākais uzdevums. Kad iemācām bērniem stāju, pēdu darbību, koordināciju un pārējās iemaņas, paliek vieglākais – beidzot varam sākt ar prieku mācīties dejas un izbaudīt to, ko darām. Pamatu apgūšana ir ilgstošs un ļoti nepārtraukts process – parasti saku, ka mans pienākums ir to iemācīt līdz 6.klases beigām. Pēc tam jāturpina sevi pilnveidot, jo mūsdienu tehnoloģiju laikmetā, neko nedarot, ir ļoti viegli pazaudēt fizisko formu.

Kurus vieglāk iemācīt – maziņos vai tos, kuri paši nāk ar apziņu, ka grib dejojot?

– Droši vien tos, kuri nāk paši. Jā, viņiem jau ir izveidojies savs raksturs un ar šiem bērniem varbūt ir sarežģītāk veidot savstarpējās attiecības. Taču jāmāc sadarboties ar katru personību. Ļoti priecājos par visiem saviem dejojotājiem, par to, ka viņi ir personības un individualitātes. Vienmēr stāstu, ka darbojamies kopā, mācāmies viens otru cienīt, saprast un kādreiz varbūt arī atteikties no savām personīgajām vēlmēm kolektīva labā. Ir jaunieši, kuri spēj to izdarīt, ir, kuri – nē. Taču ticu, ka ar laiku tas izdodas.

Kad uzvilks tautas tērps un notiek skate vai koncerts, kā vērtējat savus audzēkņus – skatāties, kā liek katru soli, vai baudāt?

– Es neprotu baudīt un atzīstu, ka pēdējos gados tā ir mana lielākā problēma. Uz skatuves notiekošo vēroju ar ļoti profesionālu skatienu. Koncertos grūti skatīties ne tikai uz saviem dejojotājiem, bet uz jebkuriem, jo redzu visu, ko vēl vajadzētu un varētu uzlabot. Taču tajā pašā laikā cenšos novērtēt ieguldīto darbu, rast emocijas un prieka mirklišus, lai izbaudītu koncertu. Patiešām gribētu iemācīties palaist garām profesionālo skatījumu, lai vienkārši baudītu.

Pēdējā skatē Jūsu vadītie kolektīvi ieguva augstāko punktu skaitu...

– “Balvu vilciņa” dejojotāji skatē parādīja patiešām lielisku sniegumu – startējām četras vecuma grupās un visās ieguvām augstākās pakāpes vērtējumus. Par to tiešām bija gandarījums, jo visas sezonas garumā kopā ar dejojotājiem ieguldījām ļoti daudz darbu. Ir tik patīkami, kad aizbraucu strādāt Žūrijā uz Ogrī, Rēzekni vai uz koncertiem Cēsīs vai Jelgavā, un deju pasaulē visi zina, kas ir “Balvu vilciņš”, un vērtē mūs kā konkurentus. Kaut gan sezonas laikā brīžiem likās, ka gribas padoties. Arī bērniem bija lūzums, jo mūsu kolektīvam uzlikta zināma kvalitātes līnija. Līdz šim jau esam bijuši starp labākajiem – kopš pastāvam, esam dejojotāji laureātu koncertos un Deju svētku otrajos uzvedumos, kuros aicina kolektīvus ar augstākajām pakāpēm. Līdz ar to ir grūti strādāt, apzinoties, ka no tevis sagaida rezultātu. Šogad bija arī ļoti izaicinošs repertuārs. Visi Latvijas deju skolotāji atzina, ka nākamā gada Deju svētku lieluzvedumam piedāvātais repertuārs daudziem skolu kolektīviem ir par grūtu. Ja Rīgas kolektīvos ir ļoti liela atlase, tad mēs strādājam ar visiem, kuri nāk un vēlas dejojot. Īpaši grūti ir bērniem, kuri kovidā periodā nav apguvuši pamatsoļus, bet jau tiek iemesti repertuārā, kur tas viss jāzina. Un tad skolotāji paralēli strādā gandrīz divās maiņās, lai iemācītu iekavēto un apgūto nākamā līmeni.

Par to, ka esat pamanīti, liecina fakts, ka kāds

horeogrāfs apņēmis Jūsu kolektīvam uzvest savu deju.

– Tā ir. Žūrijā kā eksperts strādāja horeogrāfs Dāvis Ērglis, kurš pēc skates “Balvu vilciņam” piedāvāja uzdāvināt savu deju. Viņam ļoti patika uzņemšana Balvos, skates organizēšana un iedvesmoja arī mūsu kolektīva izpildījums. Dāvis pie mums bija jūnija sākumā – deja jau ir iestudēta un atrādīta Jāņu koncertā Balvu estrādē. Mums ar Dāvi izveidojusies ļoti laba sadarbība, jo viņš ir jaunās paaudzes horeogrāfs. Domāju, ka gan meitenēm, gan puisiem bija ļoti interesanti strādāt ar deju skolotāju vīrieti – cilvēku, kurš ar jauniešiem komunicē nepiespiestā formā. Deja ir atbilstoša bērnu varēšanai, un mēs jau sarunājam, – ja Dāvim radīsies vēl kādas idejas, viņš atkal atbrauks pie mums.

Kādas rakstura īpašības nepieciešamas deju skolotājam, lai labi darītu savu darbu?

– Pirmais, kas nāk prātā, ir pacietība apzināties, ka rezultāts nāk tikai ilgstoša darba rezultātā. Vēl savaldība situācijās, kad ir uzvedības problēmas vai konflikti kolektīvā. Kļūst arvien sarežģītāk sacensties ar ierīcēm – man kā deju skolotājai ļoti grūti radīt vēlmi dejojot un darīt, jo tas prasa piepūli, darbu un pacietību arī no bērniem. Kā skolotāja neesmu ne spēle, ne planšete un nevaru visiem priekšā rādīt cirku. Ļoti bieži, kad bērniem jautā, kas viņiem patīktu, viņi paši nezina, ko grib. Tad es cenšos caur dejas stāstu, caur to, ka viņiem kaut kas izdodas, radīt dejas mīlestību. Līdz ar to prasības, kas ir mūsu kolektīvā, sniedz bērniem iespēju sasniegt labus rezultātus un izjust gandarījumu par to. Ļoti bieži mēģinājumos cenšos viņus paslavēt un caur pozitīvo motivāciju iemācīt izjust emocijas dejojot. Manuprāt, vislabākā dejojotāju alga ir koncerts, kad viņi saņem emocijas no skatītājiem un gūst tās paši, izjutot piederību kolektīvam un savai tautai.

Kuri ir tie mirkļi, kad izjūtat gandarījumu?

– Lai arī esmu ļoti liela perfekcioniste, gandarījuma mirkļus izjūtu kopkoncertos, skatēs, ja bērnu izpildījumā redzu, ka viņiem izdevies labākais, ko var izdarīt. Gandarījums ir, kad vecāki ar dažiem vārdiem vai teikumiem pasaka kaut ko ļoti savijņojošu, un arī tad, kad dejojotāji blēndari aiziet no kolektīva un pēc tam atgriežas atzīstot, ka neko tik skaistu kā Dziesmu svētkus savā mūžā nav piedzīvojuši. Gandarījums ir, kad saprotu, ka ar savu darbu bērniem esmu iedevusi vairāk nekā pati esmu gaidījusi un cerējusi.

Ko jums nozīmē deja?

– Esmu izaugusi ar deju, bet saprotu mūsdienu bērnus un jauniešus. Savulaik arī man šķita normāli neiet uz deju mēģinājumiem un bija brīži, kad, tāpat kā tagad bērniem, gribējās palikt mājās un neko nedarīt. Deja ir visa mana dzīve.

Izglītības iestāžu vadītāji satraucas par pedagogu trūkumu. Trūkst arī deju pedagogu?

– Kā Balvu un Gulbenes novadu skolu jaunatnes deju kolektīvu virsvadītāja arī es saredzu problēmas – lauku skolas slēdz, skolēnu un klašu skaits samazinās, līdz ar to grūtāk nokomplektēt kolektīvus. Vēl viena problēma ir pedagogu trūkums, ko ļoti izjūtu pati. Gribētu strādāt mazāk, bet nav iespējams atrast pedagogus. No mūsu novada nav jaunās paaudzes deju skolotāju, kuri vēlētos šeit strādāt. Tādu nav arī ne Madonā, ne Alūksnē, ne Gulbenē. Kad lauku skolās skolotājs aiziet pensijā, ir ārkārtīgi grūti atrast viņam maiņu, līdz ar to ir skolas, kurās iznīkst dejošanas tradīcija. Un tas ir slikti. Mēs vēl turamies, un, kamēr esam, viss notiek.

Novads šobrīd piedzīvo finansiāli grūtus laikus. To izjūtat arī Jūs?

– Diemžēl arī mūsu kolektīvu ietekmējusi finansiālā situācija Latvijā un novadā. Man tika samazināta slodze, turklāt apstākļos, kad Deju svētku repertuāra deļ būs jāstrādā vēl vairāk. Lai kā gribētu, nav iespējams samazināt nodarbību laiku, jo, papildus jau šogad apgūtajam, nāks klāt vēl jauns repertuārs. Un, ja vecāki man uzticējuši piecas bērnu grupas, nevaru viņiem pateikt, – ziniet, šī grupiņa šogad nebūs apmaksāta, jūs, lūdzu, nenāciet līdz decembrim dejojot. Joprojām turpinām darboties un nākamajā sezonā droši vien būs garāki nodarbību laiki, lai paspējām visu apgūt. Slodze samazinās, bet darba kļūst vairāk.

Ir vēl kādi izaicinājumi?

– Vēl viena ļoti liela problēma ir tautastērpu trūkums vismaz divām kolektīva grupām, par ko runājam jau vairākus gadus. Man bija ārkārtīgi grūti visas sezonas garumā koncertos un skatēs dejojotājiem nodrošināt pieklājīgu izskatu, jo tautastērpu vienkārši nav. Gribu pateikties Kubulu kultūras namam, Gulbenes kultūras centram un Viļakas kultūras namam, kā

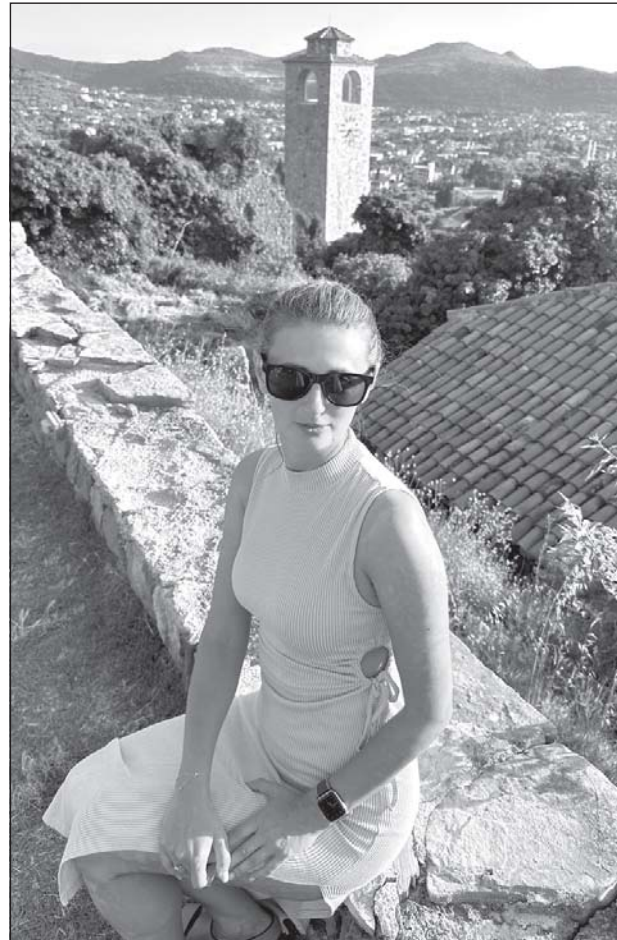

Foto - no personīgā arhīva

Izmanto katru iespēju un ceļu. Zane Meiere atzīst, ka pozitīvas emocijas un atpūta gūst, ar ģimeni dodoties ceļojumos ārpus Latvijas: “Aizbraucot kaut kur citur, ir vieglāk nolikt telefonu malā un atslēgt internetu. Tad šķiet, ka problēmas līdzī nebrauc – gluži otrādi, pamainās aina, skats un glezna apkārt. Es izmantoju katru iespēju kaut kur doties, plānoju izbraucienus uz teātra izrādēm un koncertiem, jo zinu, ka pēc tam vienmēr būšu uzlādējies, būs emocijas un kādam mirklim arī pārdomas.”

arī dejojotāji vecākiem par finansējumu, par to, ka mums vispār bija iespēja salasīt, sagramstīt, izmazgāt, izbalināt vecos tērpus, sašūt trūkstošos un uzpucēt dejojotājus tā, ka neviens pat nesaprata, cik ļoti mums tērpu trūkst. Saprotam un apzināmies, ka novadam ir citas prioritātes un cieš ne tikai dejojotāji, bet arī daudzi citi iedzīvotāji. Taču, lai kolektīvs strādātu, tautastērpi ir nepieciešami, jo mūsu darbība vērsta uz koncertiem, Dziesmusvētkiem, arī skatēs 20% no kolektīva vērtējuma dod tautastērpu valkāšanas kultūra, atbilstība normām un pareizība. Stāja vien un dejojotprasme mūs neizglābs. Tautastērps un tas, kā dejojotāji to nes, spēj vai nu pacelt kolektīvu, vai to nogremdēt. Ļoti ceram, ka situācija uzlabosies. Vecāki jau tā iegulda milzīgus līdzekļus. Dejojotāji ir daudzi, viss kļuvis dārgs. Tas, ko kādreiz varējām atļauties par 4 tūkstošiem eiro, tagad kļuvis trīs reizes dārgāks. Tautastērpu detaļas mazajiem ir, bet arī tās novalkājas, zeķes plīst, tautastērpi, kas tika šūti 2010.gadā, mums joprojām skaitās kā jauni. Bet pagājuši 15 gadi! Un cik paaudzes jau ir izdejojotājas ar tiem. Mums ir daudzskaitlīgs kolektīvs, tāpēc tas nav viena gada projekts – tērpus valkā vismaz četras paaudzes. Reizēm nolaižas rokas un piezogas doma, – varbūt to visu nevajag?! Ja Rīgas žūrija skatēs un virsvadītāji zinātu, kādos apstākļos esam sasnieguši un spējam noturēt šo līmeni, ja viņi apzinātos, cik ļoti mums visa trūkst, būtu vēl lielākā izbrīnā par to, kā tas vispār ir iespējams. Citiem kolektīviem Latvijā ar līdzīgu dejojotāju skaitu, kuri dejojotāji tāda pašā līmenī, ir gan koncertmeistari, gan repetitori un asistenti, gan iespējas uz katru deju nomainīt tautastērpu, bet mēs par to diemžēl varam tikai sapņot...

Mūsu saruna notiek dažas dienas pirms tam, kad kārtojat ceļasomas, lai dotos uz Itāliju. Sezona tomēr turpinās?

– Mazliet turpinās. “Balvu vilciņa” vecākās grupas jaunieši un mans vadītais Gulbenes Kultūras centra deju kolektīvs 16.jūlijā dosies uz deju festivālu Itālijā, Toskānas reģionā, kur uzstāsimies kopā ar 11 citiem kolektīviem no Ungārijas, Lietuvas, Igaunijas, Beļģijas un Bulgārijas. Tā dejojotājiem būs jauna pieredze un vēl viena lieliska iespēja pārstāvēt mūsu kolektīvu un novadu ārpus Latvijas. Savukārt augusta sākumā kolektīva 4.-6.klašu grupas dejojotāji dosies uz konkursu Prāgā.

Saruna ar augstskolas absolventi

Izzina mākslu un uzņēmējdarbību

Aija Socka

“Katra gadu izvirzu mērķus, arī garīgus, ko vēlos gada laikā izdarīt un sasniegt. Tas palīdz sakārtot domas un sastādīt plānu virzībai uz priekšu. Vairumu no mērķiem izdodas sasniegt, bet, ja kāds nesanāk, tad turpinu to pašu nākamajā gadā, līdz sanāk,” teic bērzipiliete IEVA BERNE.

Vai izlaidums Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijā (RTA) ir svarīgākais šīs vasaras notikums? Kāds bija ceļš līdz diploma saņemšanai?

– Viens no svarīgākajiem notikumiem, jo, absolvējot RTA, ir rūpīgi jāizvērtē un jāizvēlas, ko darīt tālāk. Absolvēju Ekonomikas un pārvaldības fakultātes profesionālā bakalaura studiju programmu “Uzņēmējdarbība (Tūrisma uzņēmuma vadītāja specializācija)”. Ceļš līdz diploma saņemšanai kopumā bija dažāds. Brīžiem šķita, ka viss sanāk un izdodas raiti, bet citreiz gadījās arī tādi mirkli, kad nācās vairāk piepūlēties un pacinities ar slinkumu, kā jau visiem studentiem. Studiju laikā izbaudīju gan klātienē, gan attālinātās lekcijas, jo, kad uzsāku studēt, sākās pandēmijas laiks. Atgriežoties klātienē, beidzot varēja sastapt kursabiedrus un lektoros ‘aci pret aci’, kas veicināja atvērtāku komunikāciju un raitāku mācību vielas uztveri. Spilgtākās atmiņas par augstskolu man ir Erasmus+ prakses un citi projekti, kas norisinājās ārpus Latvijas.

Vidusskolu absolventi šogad 11. jūlijā saņems centralizēto eksāmenu rezultātus. Ar kādām domām atceries laiku, kad beidzi vidusskolu? Vai viegli bija izvēlēties augstskolu un profesiju?

– Tikai ar pozitīvām domām, jo atmiņā palikuši mirkli, kad smaržo ziedi, visapkārt absolventi gavilē un jūtas pacilāti un satraukti par saviem sasniegumiem. 2020. gadā absolvēju Rēzeknes Mākslas un dizaina vidusskolu (RMDV) un ieguvu reklāmas dizainera specializāciju. Visvairāk esmu pateicīga savām pasniedzējām Mārai Ziliņai un Jolantai Jonikānei, kuras neļāva padoties grūtos brīžos, kad bija zudis radošums vai bija vēlme visas zīmētās skices mest malā. Viņas mudināja darīt vairāk, lai sasniegtu vēlamo rezultātu. Šajā vidusskolā pedagoga attieksme pret audzēkņiem ir kā pret pieaugušajiem, kas savukārt maina jauniešu uztveri un attieksmi pret mācībām. No mācībām RMDV ieguvu padziļinātākas zināšanas par mākslu un reklāmu, kā arī iemācījies patstāvību, atbildību un pacietību, kas līdz šim man ir ļoti noderējušas. Pabeidzot vidusskolu, jau biju izlēmusi palikt Rēzeknē un turpināt studijas RTA, jo par šo iestādi esmu dzirdējusi vien labas atsauksmes, kā arī vēlējos būt tepat tuvumā savai dzimtajai pusei, jo Rīga man nav tik saistoša. Pirms iestāšanās RTA apsvēru, ko tieši studēt – vai turpināt izzināt mākslu un izvēlēties interjera dizaina programmu, vai mēģināt kaut ko citādāku un studēt uzņēmējdarbību tūrisma jomā. Tā kā man patīk ceļot, arī RMDV laikā izmantoju Erasmus+ prakses iespējas (pabiju Anglijā un Portugālē), kā arī vēlos ceļošanu saistīt ar savu nākotni, izvēlējos tūrisma uzņēmējdarbību. Iegūtās mākslinieciskās zināšanas vienmēr būs noderīgas un pielietojamas radošā izpausmē. Paldies RTA lektorei Ivetai Dembovskaī par atbalstu, motivāciju un zināšanām, kas mainīja manu uztveri par uzņēmējdarbību, tūrisma un vispārējo skatu uz dzīvi kopumā. Pateicoties studijām, ir iegūti arī jauni draugi.

Augstskolas piedāvātās iespējas, tā teikt, ir pavērušas durvis uz pasauli. Uz kurām valstīm esat ceļojusi?

– Studējot RTA, jau pirmā kursa noslēgumā notika neliela konference, kurā grieķu kompānijas “Algoos” pārstāvji rādīja prezentāciju un stāstīja par prakses iespējām Grieķijā, Itālijā, Portugālē un vēl citās valstīs, aicinot studentus izmantot iespējas gan nopelnīt, gan iepazīt jaunas kultūras un iegūt darba pieredzi. Lieki nedomājot, nolēmu, ka jau pēc pirmā kursa vēlos doties darba praksē uz Grieķiju. Saagītēju vēl divus kursabiedrus, un trijātā devāmies uz Korfu salu, kur pavadījām četrus mēnešus. Strādājām apkalpošanas sfērā, viesnīcā “Labranda Sandy Beach Resort” galvenajā restorānā. Darbs nebija no vieglajiem, jo ārā bija +35 grādi un vēl pastāvēja pandēmijas ierobežojumi, kas nozīmēja, ka nācās visu laiku nēsāt medicīniskās maskas un gumijas cimdus. Darba kolektīvs bija saliedēts un pretimnākošs, iepazīnu grieķu kultūru un valodu. Mani pārsteidza, cik šī tautība ir atvērta un pozitīva, pat ja esam svešinieki, viņi mūs pieņēma kā

savējos.

Pēc otrā kursa jau četrtā devāmies uz Kipru, kur pavadījām trīs prakses mēnešus Limasolas pilsētā. Prakses laikā iepazinu daudz cilvēku no dažādām valstīm, piemēram, Grieķijas, Kipras, Serbijas, Francijas. Kopumā līdz šim esmu pabijusi Lietuvā un Igaunijā, ar kruīza kuģi devusies uz Zviedriju, Stokholmu, bijusi Erasmus+ programmās Anglijā, Portugālē, Grieķijā un Kiprā. Par saviem līdzekļiem ceļoju uz Vāciju, Šveici, Bulgāriju, Franciju, kā arī par šoferi esmu braukusi ceļa posmus Vācija–Austrija–Šveice. Kopumā mani visvairāk saista silto zemju valstis, jo dodu priekšroku karstumam, saulei, palmām un smilšainām pludmalēm. Silto zemju vietējie iedzīvotāji ir ļoti atvērti, smaidīgi un pretimnākoši, lai gan katrā valstī ir sava *odziņa* un vietas, kuras ar apbrīnu var ilgstoši vērot un baudīt.

Vai pašlaik, kad diploms ir saņemts, domājat par vēl kādas studiju programmas apgūšanu?

– Pagaidām esmu izvēlējusies atpūsties no mācībām, taču apsveru iespēju nākotnē studēt vēl kādu jomu, gribētu, piemēram, apgūt kādu svešvalodu. Viss ir atkarīgs no tā, kā dzīve iegrozīsies, kādas zināšanas vēl būs nepieciešamas. Kā saka, – mūžu dzīvo, mūžu mācies!

Ar ko asociējas dzimtā puse? Vai pieļaujiet, ka mūžu varētu pavadīt Bērzipilī?

– Tā kā bieži vien savu laiku pavadu ārpus Latvijas, tad man dzimtā puse asociējas ar sulīgi zaļo dabu, dzestrajiem laikapstākļiem, dzimtajām mājām,

ēdienu, kas nekur nav tik garšīgs kā mājās, un ģimeni, vecākiem, kas vienmēr sagaida mani mājās ar plašu smaidu un siltiem apskāvieniem.

Vai es varētu pavadīt mūžu Bērzipilī? Diemžēl ļoti šaubos, jo arvien vairāk laukos, ciematos, pagastos, pat arī pilsētās cilvēku sāk palikt arvien mazāk, un visapkārt veidojas lielāks tukšums. Jauniešiem uzsākt patstāvīgu dzīvi Latvijā nav viegli. Varbūt plašākas darba iespējas ir atrodamas Rīgā vai citā lielpilsētā, bet dzīvošanas izmaksas ir diezgan lielas, turklāt nevar aizmirst pārtikas iegādi, veselības pārbaudes, apģērbu un citas nepieciešamības. Ja atrodas darbs, kur piedāvā minimālo algu, tad izdzīvot šeit ir gandrīz neiespējami, turklāt labāk atalgotā darbā parasti prasa iepriekšējo darba pieredzi, kuru arī nevar uzreiz iegūt. Tāpēc domas par dzīvi Latvijā ir dalītas.

Kā studiju izvēli un dzīves redzējumu ir ietekmējuši vecāki? Ko vērtīgu esat iemācījusies no viņiem, māsas un brāļa?

– Ģimene vienmēr ir mani atbalstījusi, arī studiju izvēlē. Vecāki mudināja iet studēt un iegūt augstāko izglītību, jo tā paver plašāku zināšanu loku, maina skatu uz lietām un attīsta domāšanu citā līmenī. Šo pašu skolu ir absolvējusi arī mana māsa Zanda, tāpēc, pakonsultējoties ar viņu, biju droša, ka izvēlēta mācību iestāde spēs nodrošināt kvalitatīvu izglītību. No vecākiem esmu iemācījusies vienmēr atbalstīt tuvākos, izpalīdzēt, būt strādīgai, jo nekur nav maizes bez garozas, un dzīvi uztvert ar prātu un humoru. No māsas esmu iemācījusies nepadoties, būt drosmīgai un izturīgai, no brāļa varu mācīties būt iecietīgai.

Brīvajā laikā, šķiet, patīk ceļot, vērot dabu un fotografēt. Ar ko vēl patīk iepriecināt sevi?

– Brīžiem, kad ir atbilstošs noskaņojums, patīk palasīt kādu grāmatu. Dodu priekšroku detektīvstāstiem, kas ļauj asināt prātu, vai pašizausmes pilnveidošanai, kas saistīts ar dzīves vērtībām, arī uzņēmējdarbībai, lai labāk izprastu klientus un viņu vajadzības. Reizēm, ja pārņem radošums, paņemu rokās zīmuli, lapu un kaut ko uzzīmēju, atminoties mākslas skolas laikā mācītās prasmes. Retu reizi, ja ir vajadzība izveidot kādu *printu* uz *maikas* vai uz kā cita dāvanai vai savējiem, tad patīk pašai veidot dizainu. Sagatavoju tā, kā man patīk, līdz

Foto - no personīgā arhīva

Absolvente. Ieva atklāj, ka laukos dzīvo kopš bērnības, tāpēc viņai ir mīļa lauku vide un dzīvnieki. “Bērnībā man visvairāk patika zirgi. Ilgi lūdzos vecākiem, lai nopērk zirgu, bet viņi vienmēr atrunājās, ka tā ir liela atbildība un darbs, ka zirgs nav rotaļlieta, ar kuru vienu dienu paspēlēsies un nākamajā varēs nolikt malā. Nākotnē, ja man būs sava privātmāja piepilsētā vai laukos, varētu padomāt par bērnības sapņa piepildīšanu,” pieļauj jauniešu.

vissīkākajai detaļai, izmantojot “Adobe” programmas. Tad atliek vien nosūtīt uz kādu drukas kompāniju, un vēlamais rezultāts gatavs. Ja sanāk, brīvo laiku labprāt pavadu draugu kompānijā.

Jaunieši dažreiz mēdz ilgstoši pavadīt laiku sevī meklējumos. Ko darāt brīžos, kad neko negribas darīt? Kā sevi motivējat darboties?

– Bieži vien sanāk ilgu laiku atrasties vienā un tajā pašā vietā, un motivācija, arī enerģija sāk zust, tāpēc mainu vidi sev apkārt. Ja, piemēram, istabā sēžot, diplomdarbs ne visai raiti rakstījās, izgāju un mācījos laukā, kas palīdzēja un raisīja domas. Vēl motivāciju dāvā komunikācija ar cilvēkiem, kas dalās ar savu pieredzi un veiksmes stāstiem. Viņi mani rada iedvesmu, ka arī es varu paveikt daudz vairāk nekā domāju. Galvenais ir atrast kaut ko, kas interesē pašu, iesākt darīt, un pēc tam jau viss aizies. Ja kaut kas nesanāk un nākas paklupt, ceļamies augšā un ejam tālāk, līdz viss sanāk. Mūsdienās laika atņēmejs bieži vien ir telefons, kurā ātri pazaudējam laiku, tāpēc dažreiz labāk ir izslēgt internetu, nolikt telefonu malā un sākt darīt kaut ko citu.

Ar kādām domām vērojat dabu, cilvēkus un pasauli? Par ko ir prieks, par ko brīžiem rodas skumjas?

– Apkārtesošo vēroju ar apbrīnu, piemēram, kā daba spēj sevi padarīt nesamākslotu, dzīvu un dinamisku. Vērojot cilvēkus dažādās kultūrās, brīžiem nodomāju, kā tas ir – būt viņu vietā. Interesē, kā viņi bauda dzīvi un dara lielas lietas. Pasauli apbrīnoju par to, kā tā mainās ik sekundi, jo nekas nav paredzams un beigās visiem ir jāpielāgojas. Šo vērošanu izbaudu pilnībā un esmu pateicīga Visumam, ka to piedziņoju, jo katrs mirklis uz šīs pasaules ir jāizbauda.

Man ir prieks par cilvēkiem, kuri spēj cīnīties un nepadoties, izbauda mirkļus un dalās ar emocijām. Prieks par jaunu uzņēmumu izveidošanu, attīstību un kultūras turpināšanu, kā arī visu pārējo, kas ikdienā padara labāku. Skumji ir noskatīties, kā Latvijā arvien vairāk slēdz skolas, samazina un apvieno darbavietas, arī demogrāfiskā situācija ir bēdīga. Studiju laikā mums bija pasniedzēja, kura bieži ieminējās, lai aizdomājamies un uzlabojam Latvijas demogrāfisko stāvokli. Domāju, tā ir viela pārdomām.

Mazākumtautību festivāls Liepājā

Gan citus redzēja, gan sevi parādīja

Lepojas ar skaistajiem tērpiem. Balvu un Viļakas krievu dziesmu ansambļi festivālā izcēlās ar burvīgiem stilizētiem tērpiem. Balveniešu sarafāni un blūzes tapa pirms pagājušā gada Dziesmu un deju svētkiem, bet Viļakas kolektīvs "Sudaruška" savus jaunus tērpus Liepājā uzvilka pirmo reizi.

Irēna Tušinska

Jūnija nogalē Liepājā norisinājās Latvijas mazākumtautību festivāls "Valā vērti atslēdzī!", kurā piedalījās arī trīs krievu dziesmu vokālie ansambļi no Balvu novada – "Razdolje" no Balviem, "Sudaruška" no Viļakas un "Ivuški" no Žiguriem.

Dalībai festivālā bija aicināti pieteikties mazākumtautību kolektīvi, nevalstiskās organizācijas, kā arī individuālie izpildītāji, lietišķās mākslas vai amatu meistari – savas tautas tradicionālā kultūras mantojuma kopēji visā Latvijā. Latvijas mazākumtautību festivāls norisinājās trešo reizi. Tā mērķis ir popularizēt un attīstīt Latvijā dzīvojošo mazākumtautību tradicionālās kultūras mantojumu, mudināt mazākumtautību iedzīvotājus izprast savas kultūras nozīmi Latvijas kultūrvēdē un sekmēt starpkultūru mijiedarbību. Festivāls pulcēja vairākus simtus dalībnieku, un tā ietvaros notika gājiens, atklāšanas pasākums, daudzveidīgs un krāšņs koncertprogrammas divu dienu garumā, kā arī noslēguma koncerts, tautas tērpu skate, koncerti Liepājas pilsētvidē, lekcijas un meistarklases, mākslas darbu izstāde, nacionālo ēdienu prezentācijas, radošās darbnīcas un citi notikumi. Savukārt grandiozu noslēguma koncertu dalībnieki varēja baudīt Liepājas koncertzālē "Lielais dzintars".

Bauda kultūru, pilsētu un jūru

Krievu dziesmu ansambļa "Razdolje" vadītāja ZOJA ZAHAROVA atklāj, ka uzaicinājumu piedalīties mazākumtautību festivālā saņēma jau pērn, piedaloties Dziesmu un deju svētkos Rīgā. Lai gan festivāls notiek jau trešo reizi, krievu dziesmu ansamblis no Balviem tajā piedalījās pirmo reizi. "Iespaidi bija lieliski. Piedalījāties divos koncertos, gājienā, bijām pie jūras, ko ļoti vēlējamies. Kopumā ļoti patīkama laika," priecājas kolektīva vadītāja, piebilstot, ka īpaši lielu iespaidu atstāja noslēguma koncerts Liepājas "Lielā dzintara" koncertzālē.

"Razdolje" dalībniece JANA LOČMELE krievu dziesmas vokālajam ansamblim pievienojās samērā nesē – aptuveni pirms pieciem gadiem. Šī bija viņas pirmā dalība šāda mēroga mazākumtautību kultūras festivālā. Jana stāsta, ka viņai vienmēr patikušas skanīgās krievu dziesmas, tādēļ ar prieku piekritusi uzaicinājumam pievienoties dziedošajam kolektīvam un šobrīd jau kļuvusi par tādu kā palīgu ansambļa aktivitāšu organizēšanā. Daļēji pateicoties tieši Janas organizatoriskajām prasmēm, brauciens uz mazākumtautību festivālu Liepājā izvērtās ne vien par dalību grandiozā pasākumā, bet arī patīkamu atpūtu ar nakšņošanu jaukā viesu namā un ekskursijām gan Liepājā, gan Kuldīgā, gan citviet. "Lai paspētu uz gājieni, kas bija plānots sestdien no rīta, no Balviem izbraucām jau piektdien. Vakarpusē ieradusām Liepājā, palikām skaistā viesu namā vecās ostmalas promenādē, ko biju aizrunājusi jau februārī. Lai gan plānojām, ka tādējādi būsim festivāla notikumu epicentrā, dažas nedēļas pirms

sākuma uzzinājām, ka šīni promenādē notiks maratons un visi festivāla pasākumi tiek pārcelti uz Rožu laukumu. Taču Liepājas vecpilsēta ir maza, tādēļ kājām sasniegt jebkuru vietu var 10 minūšu laikā. Tas pat bija labi, ka pārvietojamies kājām, jo savus skaistos tērpus varējām nodemonstrēt pilsētas iedzīvotājiem," stāsta Jana. Pateicoties tam, ka Liepājā ciemojas bieži, balveniete novadniecēm varēja izrādīt arī pilsētas skaistākās vietas, kā arī brinišķīgo pludmali. Kopā ar kolektīva dalībniecēm Jana ne tikai uzstājās, bet paguva izbaudīt arī citu mazākumtautību kolektīvu priekšnesumus dažādās pilsētas vietās, kā arī pagaršot citu tautu virtuvi. "Programma bija ļoti plaša. Pirmajā vakarā Atmodas dārzā piedalījāties kolektīvu vakarēšanā ar dziesmām un dejām, kā arī baudījām dažādu tautu ēdienus. Svētdien ar pusstundu garu koncertu uzstājāties "Wiktorija" koncertdārzā, kur skaņu režisors Balvu novada kolektīvus atzina par vieniem no skanīgākajiem. Lielu ieguldījumu šajos panākumos sniedz mūsu koncertmeistars Viktors Bormanis ar savu pavadījumu. Pēcpusdienā dažas dziesmas nodziedājām visu kolektīvu kopkoncertā uz centrālās skatuves Rožu laukumā. Savukārt grandiozajā noslēguma pasākumā "Lielajā dzintarā" prezentējām "Razdolje" tērpus, ko mums uzšuva pagājušajā gadā pirms Dziesmu un deju svētkiem," iespaidos dalās balveniete. Jana apgalvo, ka guva neaizmirstamus iespaidus, arī pārstāvēto mazākumtautību skaits bija iespaidīgs: "Festivālā piedalījās krievi, ukraiņi, vācieši, poļi, itāļi, ungāri, romu tautības kolektīvi un citi. Vērojām, salīdzinājām sevi ar citiem kolektīviem, guvām arī jaunas idejas. Mums ir uz ko tiekties," uzskata "Razdolje" dalībniece, piebilstot, ka viens no brauciena ieguvumiem bija tuvāka iepazīšanās ar vietējiem novada kolektīviem, īpaši ar Viļakas ansambļa dalībniecēm, ar kurām dalīja naktsmājas.

Cienā ar pankūkām un dodas ekskursijās

Žiguru kultūras nama krievu dziesmu ansambļa "Ivuški" vadītāja SVETLANA ROMĀNE atklāj, ka kolektīvs šoreiz festivālā piedalījās nevis ar dziesmām, bet nacionālo ēdienu prezentāciju: "Gatavojām plānās pankūkas, ko nedēļas garumā parasti bauda tradicionālajos krievu pavasara svētkos "Masļenica". Pankūkas gatavojām arī iepriekšējā mazākumtautību festivālā, kas notika Jelgavā. Šoreiz bijām atvedušas 15 litru spaini ar plānajām pankūkām, bet, kad tās beidzās lielā pieprasījuma dēļ, dabūjām skriet uz veikalu pēc miltiem un cept vēl. Bijām pēdējās, kas aizgāja no laukuma, jo mūsu pankūkas bija ļoti pieprasītas. Atvedām arī patvāri, piedāvājām liepziedu, kumelišu, piparmētru un ķimeņu tējas un pašu vāritus ievārijumus. Rindas pēc mūsu pankūkām bija tik garas, ka kāda sieviete gaidīja pat vairāk nekā divas stundas, lai tās pagaršotu." S.Romāne apgalvo, ka šoreiz vēlējas vairāk izbaudīt pašu pasākuma norisi, kā arī apskatīt Liepāju un Kuldīgu, kur iegriezās pa ceļam. "Viss brauciens bija ļoti ļoti labi noorganizēts, jo bija iespēja daudz ko apskatīties," uzskata

Divas brinišķīgas dienas vēju pilsētā. Mazākumtautību festivāla dalībnieces novērtēja iespēju ne tikai demonstrēt savu vokālo mākslu un glītos tērpus daudznacionālajai festivāla publikai, bet arī apskatīt Liepāju, Kuldīgu, Ventas rumbu un citas Kurzemes vietas, kā arī izbaudīt Liepājas jūrmalas sniegto veldzi karstajās vasaras dienās.

kolektīva vadītāja. Viņa priecājas, ka izdevās pavērot koncertus gan Rožu laukumā, gan citviet, kā arī satikt draugus un redzēt grandiozo noslēguma koncertu "Lielajā dzintarā". "Šī koncerta dēļ vien bija vērts aizbraukt," pārliecināta S.Romāne. Ļoti patīkamu iespaidu atstāja arī Liepājas publika, kas ciemiņus uzņēma ārkārtīgi draudzīgi. "Viss bija lieliski un grandiozi. Pārliecinājāties, ka Latvijā dzīvo tik daudz dažādu mazākumtautību! Esam ļoti pateicīgas, ka mums bija tāda iespēja aizbraukt uz šo festivālu, jo pašas diez vai varētu to izdarīt," gandarīta žiguriete.

Arī Viļakas krievu dziesmu ansambļa "Sudaruška" vadītājai SVETLANAI KRASNOKUTSKAI, tāpat kā pārējiem dalībniekiem, festivāls vēl ilgi saglabāsies atmiņā ar savu vērienīgumu un daudzveidību: "Mūsu kolektīvs šajā festivālā piedalījās pirmo reizi. Visām dalībniecēm tik ļoti patika, ka jau gaidām nākamo. Noteikti brauksim." S.Krasnokutska gandarīta par lielisko iespēju apskatīt 'vēju pilsētu', kur daudzas ansambļa dalībnieces viesojās pirmo reizi: "Arī es Liepājā biju tikai otro reizi. Pirmoreiz tur viesojos ļoti sen – skolas gados. Pilsēta man ļoti patīk – tā ir tik sakopta un skaista, bet cilvēki tur ir laipni un pretimnākoši. Arī festivāla organizatori bija lieliski."

Lai gan viens šīs vasaras festivāls ir noslēdzies, visu trīs kolektīvu dalībnieces jau gatavojas nākamajiem pasākumiem: 20.jūlijā – Ziemeļlatgales senioru festivālam Preiļos, 10.augustā – Vislatvijas senioru vokālo ansambļu festivālam Siguldas novadā un 23.augustā – mazākumtautību kolektīvu festivālam pie Rāznes ezera.

*Sākums 1.lpp.

Nes riepu. Zemnieku saimniecību "Augstumi" un "Jūsmiņi" komandas kapteinis Zintis Keišs atklāja, ka noskaņojums ir kaujiniecisks. Tajāts, kāda raža šogad gaidāma, Zintis atzina, ka ar ziemājiem būs labi: "Ar vasarājiem vēl nav zināms... Šajā gadā valda sausums – sējas laikā viss bija aizkaltis. Lietus nepietika. Vai valdība atbalsta zemniekus? Visam ir savi plusi, savi mīnusi. Par jauno plānošanas periodu daudz kas netika izskaidrots un paskaidrots. Šūmēšanās bija liela, tomēr valsts iestādes sāka apjaust, kas tām jādara."

Pirms sporta spēlēm. Zemnieku saimniecības "Liepas Z" komandas kapteinis Edvins Dille atzina, ka vajag izkustināt kaulus.

Nomaina riepas. Komanda "Skanuļi" apliecināja, ka riepu montāža viņiem problēmas nesagādā.

Nozīmīgākā darba veicēji pasaulē. "BASF Agricultural Solutions" konsultants Uģis Ozoliņš (foto – no kreisās) uzsvēra, ka lauksaimniecība mūsdienās ir dinamiska, attīstīta, ar inovācijām, turklāt interesanta un aizraujoša. Vērtējot komandas "Kotiņi" (foto) sniegumu, viņš sprieda, ka labiem lauksaimniekiem jābūt dzirkstij acīs, piebilstot, ka "Kotiņi" visiem ir lielisks paraugs. "Kotiņu" kapteinis Reinis Motresku piebilda, ka vienmēr ir pirmie: "Kāpēc neesam uz lauka? Pirms ražas novākšanas sezonas sākuma vajag arī atpūsties. Mūsu komanda ir saliedēta."

Kājas roku vietā. Zemnieku saimniecības "Kadiķi" komanda kā akrobāti nodeva spaini viens otram.

Stumj ķeru. Zemnieku saimniecības "Mītkes" īpašnice Velta Mītke nešaubās, ka laukos darba nekad netrūks, tomēr, viņsprāt, jāatrod laiks arī atpūtai: "Zemnieki vienmēr ir fiziski labā formā. Novēlu ne tik daudz kā uzvarēt, bet saliedēt savas komandas."

Uzvarētāji. Galveno balvu izcīnīja komanda "Amatnieki Riekstiņi", kura pierādīja, ka ir vienota un draudzīga komanda, tostarp pārvarot ūdens šķērslī.

Liek puzli. Komandas "Papardes krustceļi" kapteinis Dainis Ločmelis pretiniekiem smaidot vēlēja krist un gāzties.

Bērzpilī atjaunos tradīciju

Vecas dziesmas jaunās skaņās

Ierobežotā budžeta apstākļos, kad kultūras pasākumu skaitu novadā nākas samazināt, Bērzpils saietu nama vadītāja IVETA RACIBORSKA kopā ar komandu apņēmusies atjaunot nu jau nedaudz piemirstu, bet tautā ļoti iemīļotu sadziedāšanās pasākumu “Dziesma Bērzpilij”. Lai gan tas vairs nenotiks konkursa formātā, koncerts ļaus bērzpiliešiem gremdēties patīkamās atmiņās.

Kad pēdējo reizi notika konkurss “Dziesma Bērzpilij”?

– 2017.gadā šim konkursam nosvinējām 20 gadu jubileju, pēc tam tas vairs nenotika.

Cik nozīmīga bērzpiliešiem un citiem novada iedzīvotājiem bija šī iespēja parādīt savus vokālos talantus, kāpjot uz skatuves?

– 1997.gadā pirmo “Dziesma Bērzpilij” vecajā klubā Domopolē noorganizēja Sarma Niedrupa (bijusī Rakstiņa), kura to bija iecerējusi kā humora pasākumu. Tolaik “Dziesma Bērzpilij” vēl nebija konkurss un pieteikties varēja jebkurš, kas to vēlējas. Pasākums bija ļoti jautrs un labi apmeklēts. Dalībniekus nevērtēja žūrija un vietas nepiešķīra, tikai beigās pasniedza skatītāju simpātiju balvu. Tā šī tradīcija aizsākās. Nākamās trīs pasākumus organizēja Gints Ločmelis, bet no 2001. līdz 2017.gadam – bijusī saietu nama vadītāja Anna Kriviša. Vēlāk, kad veco klubu slēdza, “Dziesma Bērzpilij” notika skolas sporta laukumā vai lietus gadījumā – sporta angārā, vairākas reizes – arī kafejnīcā “Province”. Kad uzcēla jauno estrādi, pasākums tika pārcelts uz turieni. Ar laiku tas izvērtās par tādiem kā sadziedāšanās svētkiem, kuros varēja uzstāties gan pieaugušie, gan bērni. Dalībnieku sniegumu sāka vērtēt žūrija, kurā dažkārt piedalījās pat sabiedrībā pazīstami mākslinieki, piemēram, dziedātājs Viktors Zemgals. Dalībnieku skaits pieauga pat līdz 30 cilvēkiem. Piedalījās arī citu tuvāku un tālāku novadu iedzīvotāji, pat kāda meitene no Novosibirskas, kura ciemojās pie radiem Salnavā. Ilgu laiku “Dziesma Bērzpilij” bija neatņemama pagasta kultūras dzīves sastāvdaļa, cilvēki šo notikumu gaidīja un zināja, ka tas notiks, jo citādi vienkārši nevarēja būt.

Kāpēc nolēmāt atjaunot šo tradīciju pēc tik ilga laika?

– Kad sāku strādāt par saietu nama vadītāju, bieži dzirdēju jautājumu: “Vai “Dziesma Bērzpilij” būs?” Saprātu, ka cilvēkiem pasākums ir ļoti patīcis, nolēmu, ka vajadzētu pamēģināt to atdzīvināt, kaut arī, iespējams, citā formātā. Taču to nespētu paveikt viena. Liels atbalsts un palīgs man ir Gints Ločmelis, jo viņa grupa “Gints un es” dibināta tajā pašā gadā, kad notika pirmais “Dziesma Bērzpilij” pasākums. Kopā ar viņu nolēmām, ka to šogad nerīkosim konkursa veidā ar dalībnieku pieteikšanos un vērtēšanu, bet gan kā koncertu. Uzaicināsim iepriekšējo gadu dalībniekus, kuri agrāk bieži uzstājušies “Dziesmā Bērzpilij”. Kā šis pasākums notiks nākamajā gadā, vēl domāsim. Koncerts un pēc tam balle notiks 10. augustā Bērzpils brīvdabas estrādē. Galvenā atšķirība, ko gribu uzsvērt, šoreiz nenotiks dalībnieku pieteikšanās un nebūs arī žūrijas. Nedaudz tiks mainīts arī pasākuma nosaukums – šogad un turpmāk tā nosaukums būs “Dziesma Bērzpili”.

Varbūt skatītājus gaida kāds interesants pārsteigums?

– Pagaidām nekādus pārsteigumus neesam ielānojuši, jo tie maksā lielu naudu, bet tās mums ir tik, cik ir. Šoreiz nebūs viesmākslinieku. Viss būs vienkārši. Lai gan “Dziesmu Bērzpili” biju ielānojuši šī gada pasākumu budžetā, atsakoties no dažām citām aktivitātēm, un pašvaldība to atbalstīja ar nelielu naudas summu, tas vairāk vai mazāk balstīts uz iedzīvotāju ziedojumiem. Arī reklāmas banerus un dāvanīņas dalībniekiem mums sagādās sponsori. Diemžēl vairs nevaram atļauties rīkot bezmaksas pasākumus, tādēļ arī šajā koncertā un ballē būs ieejas maksa. Taču afiša un konkrētāka informācija vēl sekos. Esmu atvērta uz klausīt arī iedzīvotāju idejas un priekšlikumus. Ja tādi rodas, var droši sazināties ar mani.

Uz kādiem pasākumiem ierobežotā budžeta apstākļos bērzpilieši šovasar vēl var cerēt?

– 26.jūlijā, vēl pirms “Dziesmas Bērzpili”, gaidāms vēl viens brīnišķīgs vasaras notikums – draudzes svētki un vakara koncerts, kurā dziedās Gints un Ģirts Ločmeļi. Tie ir tādi kā dārza svētki ar cienastu. Pasākums notiks jau ceturto gadu, un tas ir ļoti iecienīts. To gaida un apmeklē ne tikai mūsu draudzes cilvēki, bet arī apkārtnējo draudžu locekļi. Šie būs divi vasaras galvenie pasākumi. Rudenī notiks senioru vakars, un tad jau lūkosim, kam pietiks naudas. Droši vien turpmāk skaita ziņā

Foto - no personīgā arhīva

Atjaunots un nedaudz mainīts. Bērzpils saietu nama direktore Iveta Raciborska cer, ka atjaunotajam (lai arī nedaudz pārveidotajam) pasākumam ar nosaukumu “Dziesma Bērzpili” sekos nākamie un tas atgūs savu popularitāti.

pasākumu būs mazāk, bet mēroga ziņā tie būs lielāki. Mums, protams, gribas arī zaļumballes, bet ir tā, kā ir. Dzīvojam taupības režīmā, arī man samazināta alga un saīsināta darba nedēļa, taču nesūdzos. Savu darbu varu paveikt arī četrās dienās. Vairāk uztraucos, lai nelikvidē pašdarbības kolektīvus, jo tie ir mani galvenie palīgi un atbalsts. Ja nav pašdarbības kolektīvu, saietu nama vadītājam arī nav ko darīt. Ja ir kolektīvi, pasākumus varam sarīkot paši saviem spēkiem. Arī “Dziesma Bērzpili” organizēšana balstās tikai uz komandas darbu.

Bibliotēka – bērniem

Atpūšas un atsvaidzina zināšanas

11.jūlija pēcpusdienu Balvu Centrālās bibliotēkas (BCB) Bērnu literatūras nodaļas kolektīvs mazajiem balveniešiem piedāvāja pavadīt Radošajā kvartālā, kur vairāku stundu garumā bērni iesaistījās izglītojošās un izklaidējošās aktivitātēs, spēlējot lielformāta galda spēles, zīmējot un meistarojot vienkāršas rotaļlietas.

Karstajā vasaras pēcpusdienā īpaši patīkami bija pavadīt laiku svaigā gaisā. BCB Bērnu literatūras nodaļas vecākā bibliotekāre darbā ar bērniem Ligita Pušpure sprieda, ka vasara ir tikpat piemērots laiks, lai iegrieztos bibliotēkā, kā ziema: “Mācību gada laikā, protams, bērni pie mums atnāk biežāk, bet vasarā daudzi ir izbraukuši no pilsētas. Lai atgādinātu, ka bibliotēkā var iegriezties arī vasarā, kopā ar kolēģēm Džūliju Apini un Antru Keiseli nolēmām bērniem piedāvāt izglītojošas un radošas nodarbes svaigā gaisā tepat, mūsu Radošajā kvartālā pie bibliotēkas.”

Tiem, kuri izvēlējās šo pēcpusdienu pavadīt, satiekot draugus un spēlējoties, bibliotēkas darbinieces piedāvāja izmēģināt lielformāta spēles “Tvister”, “Cirks” un citas. Savukārt tie, kuri vēlējās atsvaidzināt zināšanas par bērnu literatūru, iegriezta Zināšanu apli, lai atbildētu uz jautājumiem par grāmatām un to autoriem. Savukārt tie, kurus vairāk saistīja radošas nodarbes, varēja zīmēt, krāsot un pat izveidot kustināmus, krāsainus taurenīšus.

Trīs klasesbiedri – topošie otrklasnieki – Linda, Gabriela un Rūdolfs ar entuziasmu ķērās pie zīmējumu krāsošanas. Linda atklāja, ka par šo aktivitāti uzzinājusi no mammas: “Atnācu, jo nospriedu, ka būs interesanti. Turklāt dzīvoju tepat, pāri ielai.” Meitene pastāstīja, ka arī vasarā labprāt lasa grāmatas. Savukārt Rūdolfs lepojās, ka šobrīd studē dzīvnieku enciklopēdiju – pagaidām gan tikai attēlus. Taču tādus zvērus kā lācis, zaķis un citus, satiekot mežā, noteikti varētu atpazīt. Savukārt Gabriela apgalvoja, ka zina, kā izskatās alnis, stirna,

Foto - I.Tušinska

Interesē vismazākajiem. Speciāliste komunikācijas un radošajā jomā Džūlija Apine (no labās) vadīja tauriņu izgatavošanas radošo darbnīcu, kurā mazie balvenieši izkrāsoja papīra taurenus, lai, piestiprinot tos pie kociņa, iznāktu kustināmas rotaļlietas. Džūlija pastāstīja, ka ārpustelņu aktivitātes bērniem sāka rīkot tikai šogad: “Maijā sarīkojam dārza svētkus, bet, lai bērni nepazūd no mūsu redzesloka, arī vasarā nolēmām organizēt aktivitātes gan telpās, gan ārpus tām.”

briedis un mežacūka, jo viņas tētis ir mednieks. Rūdolfs ļoti patīk dzīvnieki, un viņš mājās ļoti gribētu turēt kaķi, ja vecāki atļautu: “Taču brālim ir alerģija pret dzīvnieku spalvu, turklāt vecāki nav pārliecināti, ka rūpēšos par kaķi katru dienu.”

Trīs bērnu mamma Agnese spēju pēcpusdienu apmeklēja kopā ar jaunākajiem bērniem: piecgadīgo Oliveru un septiņus mēnešus jauno Luīzi, kamēr vecākais dēls Sandis izvēlējās

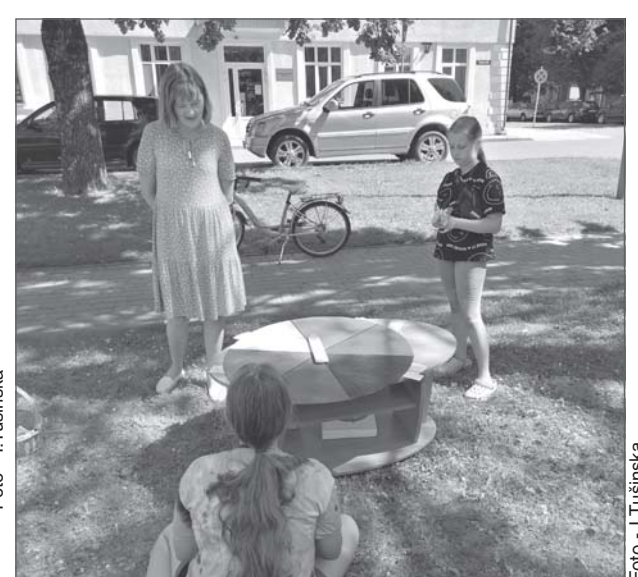

Foto - I.Tušinska

Pārbauda zināšanas. Spēle “Zināšanu aplis”, kurā jāatbild uz jautājumiem par literatūru, ļāva atsaukt atmiņā nedaudz piemirstas zināšanas. Arī 10-gadīgajai Megijai (no labās), kura regulāri apmeklē bibliotēku, sākumā nelielas grūtības sagādāja rakstnieku vārdu atcerēšanās. Priecē, ka pirmo viņa atcerējās tieši latviešu pasaku autoru Kārli Skalbi.

satīkties ar draugiem. Agnese pastāstīja, ka līdz šim vasaras brīvlaiku bērni pavadījuši pilsētā, peldoties, braucot ar divriteņiem un satiekoties ar draugiem. Viņa sprieda, ka šādas aktivitātes vaigā gaisā vajadzētu rīkot biežāk, jo bērniem tās patīk. Trīs bērnu māmiņa pastāstīja, ka šogad kopā ar Oliveru sākusi biežāk apmeklēt bibliotēku, lai dēls pamazām mācītos lasīt.

Lappusi sagatavoja I.Tušinska

Kolekcionāre

Ceļojumu karotītes kā izzinošs suvenīrs

Zinaida Logina

Vai esat bērībā krājuši, piemēram, markas, košļājamo gumiju papīriņus, etiķetes? Droši vien! Mums katram nepieciešama kāda aizraušānās, var arī teikt – hobijs, un viens no izplatītākajiem vaļaspriekiem cilvēkiem ir kolekcionēšana. Bagātie ļaudis krāj mākslas darbus, antikas mēbeles, luksusa automobiļus, kuriem naidiņas pieticīgāk – konfekšu papīriņus un pat pudeļu korķus. Arī man nav gājusi secen šī aizraušānās, – skolas laikā krāju gan pastmarkas, gan maizes klaipiņu etiķetes, arī ceļojumu atmiņas fotogrāfijās. Baltinavietes INDRAS KEIŠAS no dažādām valstīm atceļojusi un savāktā karotīšu kolekcija, kas sev vietu iekarojusi izstādē Baltinavas muzejā, šķita īpaši interesanta. Indra Baltinavas vidusskolā un Balvu Valsts ģimnāzijā ir vizuālās mākslas skolotāja.

Kad un kur radās vēlme kolekcionēt karotītes no ceļojumiem?

– Kādu laiku dziedāju Baltinavas korī, un mums bija iespēja aizbraukt uzstāties Austrijā. Iegāju suvenīru veikalā un nolēmu mājās pārvest kādu piemiņas lietu. Ieraudzīju skaistus uzpirksteņus, glāzītes, ko daudzi krāj. Tad pamanīju skaistu karotīti ar Austrijas imperatori un Ungārijas karalieni, ģimenē un tautā mīļi sauktu par Sisi. Padomāju, – mēģināju atcerēties, kurš krāj karotītes. Nezināju, tāpēc nolēmu, ka mans ceļojumu suvenīrs būs tieši karotīte. Pat gadu atceros – 2001. Aizbraucot uz Venēciju, atkal meklēju šo suvenīru.

Vai savulaik vēl ko esi kolekcionējusi?

– Skolas laikā krāju konfekšu ietinamos papīriņus, jo tobrīd tas bija aktuāli. Žel, ka neatceros, kur tie palikuši. Mainījās laiki, un sāku krāt maizes etiķetes, to vākumu atdevu muzejam. Šobrīd kolekcionēju arī visas Eiropas naudu – monētas. Ir jau gandrīz no visām valstīm, izņemot Vatikānu. Tās krāju un lieku īpašā albumā.

Muzejā skatāmajā kolekcijā ir tikai pažas sagādātās karotītes?

– Nē, radi, draugi un paziņas ievēroja manu hobijs un veda man šo suvenīru dāvanā kopā ar kādu interesantu stāstu. Runājām daudz par to vietu, kur viņi bijuši, ko redzējuši. Tās man ir tādas kā neklāties ekskursijas, – ļoti interesanti ir Austrālijas, Japānas ceļojumu stāsti. Patīk klausīties un līdzdzīvot. Varbūt vajadzētu tos pierakstīt? Tam gan vajag iedvesmu un brīvu brīdi, ko šobrīd grūti atrast.

Kuras valstis apceļotas?

– Lūk, pasaules karte, kurā atzīmētas vietas, kurās esmu bijusi. Tālākās ir Amerika, Maroka, Kanāda... Meita aizbrauca mācīties uz Holandi. Studentu apmaiņas braucienā viņa pusgadu pavadīja Kanādā. Es viņu šajās valstīs apciemoju. Kanādā, Toronto, meita irēja dzīvokli pie kādas latviešu gleznotājas, un mēs tur nakšņojām, – tas samazināja ceļojuma izmaksas. Paņēmām mašīnu, lai brauktu uz Niagāras ūdenskritumu, un ceļā padomājām, ka Ņujorka ir tik tuvu, – jāiebrauc! Runāts, darīts!

Kur meklē karotītes?

– Izvēlos pārsvarā suvenīru veikalus un skatos, lai karotītes būtu ar konkrētas valsts, vietas vai citu zīmīgu uzrakstu. Mans audzēk-

nis Oskars bija Indijā, – pajautāju, lai atveda šo suvenīru. Izrādās, tādu tur neatrast, vismaz tajā vietā, kur viņš bija. Tomēr puisis atveda interesantu zupas karoti un kaut ko līdzīgu – kokosa kausiņu. Gan radi un paziņas, gan arī es ceļojot esmu izdarījusi secinājumu, ka karotīšu klāsts paliek mazāks. Varbūt tās ražo mazāk, varbūt nav pircēju? Taču es meklēju, jo, kamēr Indraī nav karotītes, ekskursija nav beigusies.

Tāpat katrai karotītei ir savs stāsts...

– ...un par katru es šo stāstu varu izstāstīt. Tikko no Korejas atbrauca mana bijusi audzēkne Santa, atveda šīs valsts karotīti, – visu vakaru pavadījām sarunās. Viņa atklāja, ka Korejā ir laba kosmētika. Kādā rītā aizgājusi uz šādu veikalu, nostājusies rindā, bet tur – vieni puīši. Izrādās, kosmētikas veikalus tur vairāk apmeklē puīši nekā meitenes. Arī no Austrālijas Santa atveda karotīti, jo diez vai es tajā kontinentā nokļūšu. Arī karotītēs var izlasīt kādu tradicionālo stāstu, piemēram, no Lisabonas pārvestajā ir redzams tur populārais gaisa vagoniņš. Portugāles suvenīrs ir gailis, par to mums gide izstāstīja interesantu stāstu: – Divi mūki atbraukuši uz kādu ciematu. Tur dzīvojuši kāda atraitne, kura samilējusies vienā mūkā. Tā kā mūks precēties nevar, atraitne viņu iesūdzējusi tiesā par zādzību. Mūku apcietināja un piesprieda nāvessodu. Bet viņš tak nav vainīgs! Māte aizgājusi pie galvenā mūka, lai palīdz izglābt. Saka, – mans dēls ir nevainīgs. Galvenais mūks sēdējis pie bagātīgi klāta galda un teicis, – neticu, neticu. Tavu dēlu atbrīvošu tikai tad, ja šis ceptais gailis, kurš man galdā, atdzīvosies. Laikam jau kāds augšā to visu redzējis, jo gailis tiešām atdzīvojies, pielecis no galda un aizskrējis projām. Kopš tā laika gailis ir Portugāles simbols. Tā es, šī stāsta iedvesmota, nopirku karotīti ar gaili. Arī šādi var uzzināt daudz informācijas – iepazīt slavenas ēkas, cilvēkus, vietas, leģendas, arhitektūru.

Karotes ir dažādu formu, materiāla, lielas, mazas... Kādas izvēlies?

– Ir viena ļoti maziņa karotīte, kas nāk no Kaļiņingradas, kur savulaik nokļuva, kad parādījās elektroniskās vizas. Tur populārs bija dzintars, un tāds ir arī manam mazajam suvenīram no šīs valsts. No Fēru salām atceļojusi pilnīgi melna karotīte. Lūk, liela karote no Norvēģijas, kas ir kopija īpaši nacionālajai karotei. Trīs tikko atvedu no brauciena uz Portugāli.

Vai savai kolekcijai esi devusi kādu īpašu nosaukumu?

– Nē, lai ir tā, kā muzejs aicina, – uz ceļojumu karotīšu izstādi. Man ir izveidots albums ar fotogrāfijām no dažādiem ceļojumiem uz Turciju, Itāliju, Nīderlandi, bet īpaši uzrunāja Roterdama, kur ir lielākā Eiropas osta un trešā lielākā osta pasaulē. Mani nevilina atpūta un gulšņāšana pie jūras, – ja reiz esmu kādā valstī nokļuvusi, gribu pēc iespējas vairāk redzēt un uzzināt ko jaunu, pagaršot tās valsts populāros ēdienus, dzērienus. Piemēram, garšīgāku kafiju kā Marokā neesmu baudījusi nekur citviet. Esmu pagaršojusi vaļa gaļu, apmeklējusi vīna festivālus. Nekad nebiju domājusi, ka tik daudz ko var redzēt un piedzīvot tepat, tuvējā Polijā. Atmiņā palikušas naksnīgas pastaigas pa Saksijas federālās zemes galvaspilsētu Drēzdeni, pilsētu Vācijā pie Elbas upes. Kādās Lielienās bijām milzīgā akvaparkā pie Berlīnes. Albumi ir laba lieta, bet

Indra Keiša pie pasaules kartes. Tajā atzīmētas vietas, kurās būs. Jāteic, Eiropa ir visraibākā, taču arī Amerikas kontinents kādu piespraudīti ir saņēmis.

Baltinavas Novada muzejā. Indras Keišas ceļojumu karotīšu kolekciju apskata viņas bijusi audzēkne Santa Daukste (foto), kura ir pedagoģe, dzīvo un strādā Rīgā, dzied Latvijas Universitātes sieviešu korī "Balta". Ar šo kolektīvu viņa ir apceļojusi daudzas valstis, pārvedot suvenīrus gan sev, gan savai skolotājai. "Indra Baltinavas vidusskolā man 12 gadus bija skolotāja. Atvedu viņai karotītes no Ņujorkas, Dienvidkorejas un Austrālijas. Ņujorkā viņa bija pati, bet aizmirsu nopirkt karotīti, nu tā, lūk, ir izstādē! Arī pati un manas māsas esam lielas ceļotājas, kolekcionējam glāzītes, kuras vedam pie vecākiem uz Baltinavu," atklāja muzeja apmeklētāja. Rīt, 17. jūlijā, Indra Keiša muzejā tiksies ar apmeklētājiem un stāstīs savus karotīšu un ceļojumu stāstus.

skaistāk un pārskatāmāk tomēr ir, ja notikums vai ceļojums ir uzfilmēts.

Vai ir kāda mīļākā vai skaistākā karotīte? Kur tās glabā, – vai skapjaugšā?

– Savas karotītes es nelietoju, bet glabāju. Savulaik tās stāvēja pie pasaules kartes, bet tagad man ir izgatavota pie sienas pieliekama planšete, kas gan vēl nav izmantota. Skaitījusi neesmu, bet kopumā kolekcijā ir aptuveni simts karotīšu: puse – manas, puse – radu vai draugu dāvinātas.

Pieskarties tām drīkst?

– Muzejā tās atrodas aiz stikla. Taču piekritu, ka paturēt rokās, pacilāt, pavērot būtu daudz interesantāk un tikamāk. Tās ir dažāda svara un dizaina.

Vai piekritīsi rādīt arī citviet?

– Man nav žel, lai tik ir piedāvājums.

Ko Tu sauktu par kolekcionāru?

– Ja cilvēkam ir mērķis un azarts kaut ko krāt, to varētu saukt par kolekcionāru. Arī es, ceļojot pa Eiropu, meklēju monētas, pārvedu mājās, tāpat laikam arī esmu kolekcionāre. Veikalos skatījos izdotajā naudā, meklējot iztrūkstošās monētas. Intensīvi meklēju, kur kāds brauc, visiem lūdzu, lai atved. Kad man kādas trīs pietrūka, es tās vienkārši sameklēju internetā un nopirku. Meklēšanas azarts, – tas ir par mani. Ar savu aizraušanos nedaudz esmu saslimdinājusi arī savus audzēkņus.

Vai kolekcijā ir arī kāda Latvijas karotīte?

– Jā, ir, taču es lielāku akcentu lieku uz citu valstu suvenīriem.

Foto - no personīgā arhīva

Foto - Z. Logina

Šogad Latvijā – vairāk nekā pussimts nosliukušo Pilnveido prasmes uz ūdens

Ir pats vasaras viducis, kad iedzīvotāji labprāt steidz baudīt atpūtu pie vai uz ūdens. Diemžēl dažādu iemeslu dēļ vasaras prieki mēdz pārvērsties traģēdijā, un arī šogad statistika nav iepriecinoša. Kopš gada sākuma Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (VUGD) darbinieki Latvijā no ūdenstilpēm izcēlušī jau 54 bojāgājušos, no kuriem 29 – peld sezonā, kas oficiāli rit no 15.maija līdz 15.septembrim. Ņemot to vērā, ugunsdzēsēji glābēji ne tikai nemitīgi atgādina par drošību pie un uz ūdens, bet arī turpina pilnveidot savas prasmes glābt ūdenstilpēs nelaimē nokļuvušus cilvēkus, regulāri organizējot nodarbības.

Pagājušajā nedēļā vairākās šādās nodarbībās Balvu ezerā piedalījās arī mūspuses ugunsdzēsēji glābēji. VUGD Latgales reģiona pārvaldes Balvu daļas vada komandieris virsleitnants ANDRIS CEPLĪTIS, atgādinot būtiskākās drošas atpūtas padomus pie un uz ūdens, uzsver, ka visdrošāk peldēties ir oficiālajās peldvietās. Ja tādas nav, peldvietas krastam jābūt lēzenam, vēlams – ar cietu pamatu. Tikmēr upēs jāizvēlas vieta, kur ir vismazākā straume, tuvumā nav atvaru vai citu bīstamu vietu. “Nepeldieties arī vieni, stipra vēja, negaisa laikā un naktī. Šādās apstākļos, aizpeldot tālāk no krasta, var apjukt un zaudēt orientēšanās spējas, bet atgriezties atpakaļ var nepietikt spēka,” vērtīgos padomus dalās A.Ceplītis.

Vada komandieris arī piebilst, ka, vizinoties ar laivu, kuteri vai jebkuru citu peldlīdzekli, noteikti jāizmanto glābšanas veste (bērniem līdz 12 gadiem tā ir obligāta prasība). Savas atvases pie ūdens ir arī īpaši jāpieskata. Piemēram, ja bērns ūdenī atrodas dziļāk par jostasvietu, ar viņu nepārtraukti jāuztur vizuāls kontakts. “Visbeidzot, kategoriski nedrīkst peldēties alkohola reibumā, jo šādā stāvoklī cilvēkam ir traucēta apziņa un samazinātas koordinācijas spējas. Būsim atbildīgi un lai visiem patīkama atpūta pie ūdens! Savukārt ar vēl plašākiem drošības padomiem ne tikai uz un pie ūdens, bet arī citās dzīves situācijās ikvienu aicinu iepazīties VUGD mājaslapā www.vugd.gov.lv,” informē A.Ceplītis.

Pēc nodarbībām. Attēla priekšplānā (no kreisās puses): VUGD Balvu daļas vada komandieris Andris Ceplītis un ugunsdzēsējs glābējs (autovadītājs) Maksims Ļovovs. Otrajā rindā no labās puses: ugunsdzēsējs glābējs (autovadītājs) Jānis Niceckis, vada komandiera vietnieks Aldis Odumiņš, ugunsdzēsējs glābējs Otto Kapteinis un ugunsdzēsējs glābējs (autovadītājs) Oļegs Harkovs.

Ugunsdzēsēji glābēji šo cilvēku krastā nogādāja ar motorlaivas palīdzību,” atklāja A.Odumiņš.

Talkā nāk arī motorlaiva. VUGD Balvu daļas vada komandiera vietnieks Aldis Odumiņš stāsta, ka glābšanas darbos uz ūdens situācijas mēdz būt dažādas. Atkarībā no tā tiek pieņemts lēmums, kurus no tehniskajiem glābšanas darbu palīgīdzekļiem izmantot. Neatsverams palīgs ugunsdzēsēju glābēju darbā ir motorlaiva. “Piemēram, nesen bija gadījums, kad mūsu kolēģi saņēma izsaukumu naktī uz Augšdaugavas novada Dvietes pagastu. Cilvēks Daugavā aizpeldēja līdz salai, kas atrodas aptuveni 300 metru attālumā no krasta, bet saviem spēkiem atpakaļ vairs nespēja nokļūt.

Nogādā tehniku ūdenī. Ugunsdzēsēji glābēji savus pienākumus pilda pēc vislabākās sirdsapziņas, bet nav noslēpums, ka VUGD attīstībā vēl daudz darāmā. Pagājušajā trešdienā Balvu novadā viesojās iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis. Tikšanās laikā VUGD Balvu daļas komandieris majors Alvis Romāns uzsvēra akūto personāla nodrošinājuma problēmu, kas izskaidrojama gan ar atalgojumu, gan ar depo infrastruktūras tehnisko stāvokli. Tikmēr ministrs darīja zināmu, – plānots, ka jau 2026.gadā Balvos varētu atklāt jauno katastrofu pārvaldības centra ēku.

Nelaimes gadījumā nekavējoties zvaniet uz **112**, pēc iespējas precīzāk norādiet nelaimes vietas koordinātes un piebraukšanas iespējas. Savukārt zvanot caur aplikāciju “112 Latvija”, dispečers uzreiz redzēs Jūsu atrašanās vietu, kas glābējiem palīdzēs ātrāk ierasties un sniegt palīdzību. Atcerieties: glābēji jāsauc un jānorāda cietušā atrašanās vieta!

Ūdenstilpēs bojāgājušo statistika

	Līdz šim 2024.gadā kopumā/peld sezonā	2023.gadā kopumā/peld sezonā	2022.gadā kopumā/peld sezonā
Latvija	54/29	116/50	94/48
Latgale	11/6	28/11	19/9
Balvu novadā	0	0	2

Šogad Balvu novadā ūdenstilpēs izglābti divi cilvēki, bet Latgalē kopumā: šogad – pieci, 2023.gadā – septiņi, 2022.gadā – divi cilvēki.

Nepārvērtējiet savus spēkus! Pieredzējušais vada komandieris Andris Ceplītis dienesta pienākumus VUGD pilda jau 17 gadus, šajā laikā piedzīvojot dažādus gadījumus. Viņš uzsver, ka viens no nelaimju cēloņiem atpūta pie un uz ūdens ir savu spēku pārvērtēšana. “Dižošanās nav tā vērtā, lai riskētu ar savu dzīvību. Turklāt, ja iepriekšējā sezonā varējāt pārpeldēt upi vai ezeru, tas nenozīmē, ka fiziskā sagatavotība to ļauj izdarīt arī šogad,” nebūt pārgalvīgiem aicina A.Ceplītis.

Glābšana ar dēli. Glābšanas darbos uz ūdens gan ziemā, gan vasarā noder attēlā redzamais “Hansa” glābšanas dēlis, kas kopā ar glābēju sver aptuveni 300 kilogramus. To, kā palīdzēt nelaimē nokļuvušajam, ugunsdzēsēji glābēji ir īpaši apmācīti. Augšējā attēlā redzams, kā ugunsdzēsējam glābējam, kurš iejutās sliktstoša cilvēka lomā, palīdz nokļūt no ūdens uz dēļa, bet apakšējā attēlā, kā viņš jau atrodas uz dēļa un veiksmīgi tiek nogādāts krastā. Jāpiebilst, ka dēlis ir piestiprināts pie virves, ar kuras palīdzību krastā esošais ugunsdzēsējs glābējs dēli ar izglābto cilvēku palīdz nogādāt sauszemē. Virves kopējais garums ir 300 metri.

Lappusi sagatavoja A.Ločmelis, foto – A.Kirsanovs

Pieredze mūzikā

Sapnis par saksofonu pārtop par trompetista karjeru

Megija Kriviša

Ojārs Tūmiņš ir trompetists no Balviem, kurš ir absolvējis Balvu Mūzikas skolu. Šobrīd strādā un dzīvo Daugavpilī, kā arī spēlē dažādos ansambļos, grupās un orķestros. Savu dzīvi bez mūzikas un trompetes viņš nespētu iedomāties, taču taujāts, ko darītu, ja nebūtu trompetists, atteic, ka droši vien būtu sporta ziņu žurnālists.

Kā aizsākās Jūsu ceļš mūzikā un kāpēc izvēlējāties spēlēt trompeti?

– Ja nemaldos, tas bija 1999. gads, kad mamma mani atveda uz mūzikas skolu. Tobrīd bija populārs seriāls, kur galvenais varonis spēlēja saksofonu. Tā arī domāju: “Ja eju uz mūzikas skolu, noteikti spēlēšu saksofonu.” Kad atnācu uz iestājek-sāmeniem un noklausīšanos, Egons Salmanis man jautāja, kādu instrumentu es gribot spēlēt. Atbildēju, ka vēlos iemācīties spēlēt saksofonu. Viņš atteica: “Labi, vispirms gan četri gadi ir jāspēlē trompete, pēc tam spēlēsi saksofonu.” Tā Egons mani ievilināja trompetes spēlē, un es absolūti nenozēloju, ka spēlēju šo instrumentu. Tā arī sākās mans ceļš mūzikā.

Kā izlēmāt, ka turpmāko dzīvi saistīsiet ar mūziku?

– Droši vien pirmie gadi bija grūtāki, jo spēlēju futbolu un dariju citas aktivitātes ārpus mūzikas skolas. Aptuveni 4. klasē tā pa istam sapratu, ka savu dzīvi varbūt varētu saistīt ar trompeti un iet mūzikas ceļu. Tolaik parādījās arī dažādi konkursi, kuros piedalījos un guvu panākumus, kā arī man apkārt bija draugi, ar kuriem mūzikas skolā pavadīju daudz laika. Kopā ar Gunti Supi, Dmitriju Agafonovu, Jāni Jauntēvu, Imantu Strazdu, vēlāk arī ar Gati Supi trenējāties, vingrinājāties, spēlējām instrumentus, kopā braucām uz konkursiem, nometnēm, vēlāk – arī uz Latvijas Jauniešu pūtēju orķestri. Pēc tam aptuveni 8. klasē pieķēru sevi pie domas, ka cita ceļa, ko iet, man isti nav – jāiet mūzikas ceļš. Tad sāku saprast, ka man patīk spēlēt trompeti, vajadzētu turpināt iesāktu un pilnveidot savas prasmes arī turpmāk.

Kādas skolas esat pabeidzis saistībā ar mūziku? Vai vēl plānojat kādu skolu absolvēt?

– Šis būs raibi (iesmejas). Pēc 9. klases iestājos Rīgas Jāzepa Mediņa Mūzikas vidusskolā, nomācījos divus gadus no četriem. Iespējams, nebiju tas uzcītīgākais teorijas priekšmetu apguvējs. Varbūt bija vēl kādas nianse, kas pašu neapmierināja Rīgā. Tad pēc otrā kursa vasarā piezvanīju Egonam Salmanim un pajautāju, vai ir iespēja mācīties Jāņa Ivanova Rēzeknes Mūzikas vidusskolā, kas atrodas tuvāk arī mājām. Viņš sazvaniņās ar direktoru Sergeju Sergejevu, un pēc tam direktors man atzvanīja un teica, lai braucu pie viņiem. Tā es turp aizbraucu, sāku mācīties un veiksmīgi absolvēju mūzikas vidusskolu. Līdz ko skola bija absolvēta, vajadzēja domāt, kurā augstskolā stāties. Kopā ar savu nelaiķa kursabiedru Tomu Lipski uzsākām džeza spēlēšanu – to mēs darījām brīvajā laikā. Protams, tas nebija dzezs, bet bija ievads šajā mūzikas žanrā. Mēs bijām entuziasti. Vēlāk abi nolēmām iestāties Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības akadēmijā, džeza nodaļā, taču tajā laikā nebija trompetistu, kas pasniedz dzezu, proti, cita instrumenta pārstāvis pasniedza šo specialitāti. Varbūt tas bija viens no iemesliem, kāpēc mani “novilka” no dzeza nost. Jā, tad es nolēmu paņemt pauzi un atbraucu uz Balviem. Egons Salmanis teica, lai sāku strādāt Balvu Mūzikas skolā un iestājos Daugavpils Universitātes Pedagoģijas fakultātē, neklātienē. Domāju, ka tā arī būs, taču sanāca mācīties klātienē. Pabeidzot skolu, sākumā ieguvi bakalaura grādu, vēlāk – arī maģistra grādu. Ja tagad varētu atgriezt laiku atpakaļ – noteikti vēlētos mācīties ārzemēs. Gandrīz katru gadu ar Daugavpils Staņislava Broka Mūzikas vidusskolu dodos Erasmus+ projektos, kur iepazīstos ar citiem mūziķiem, iegūstam jaunu informāciju un jaunus cilvēkus, kā arī piedalāmies meistarklasēs. Lai studētu vēl, paliek tikai doktorantūra, taču tas ir tāds smags lēmums.

Kādās grupās, ansambļos, orķestros spēlējāt?

– Ja nemaldos, tad tas bija 2012. gads, kad spēlēju Nacionālo bruņoto spēku štāba orķestri – tur es spēlēju kādu pusgadu. Sapratu, ka militārā joma mani nesaista. Savukārt šobrīd spēlēju Daugavpils pilsētas simfoniskajā orķestrī “Daugavpils Sinfonietta”, Daugavpils pūtēju orķestrī “Daugava”, ir arī projekts “Daugavpils Brass”, kas ir mūsu pašu ideja un iniciatīva kopā ar Gintu Ratnieku. Uzaicinājām mežradzniekus no Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra, jo Latgalē praktiski

nav šādu instrumenta pārstāvju. Protams, kad ir jāspēlē kādi koncerti, ballītes, kāzas, zem “Daugavpils Brass” vārda mēs, trīs mūziķi, spēlējam kopā grupās. Visbiežāk ar grupu “Dabasu Durovys”. Ir arī citi projekti, taču tas atkarīgs no situācijas.

Kādi nozīmīgi pagrieziena punkti ir bijuši Jūsu muzikālajā karjerā?

– Hm, es domāju, ka viss iepriekšminētais. Esmu guvis pavisam mazu, niecīgu pieredzi džeza mūzikā, kas man pavēra plašāku redzesloku un sapratni par to, kā tas viss notiek. Arī Daugavpils Universitātē iegūtās pedagoģiskās lietas deva vīziju. Visvairāk kā pedagogs esmu ieguvis Balvos, jo šeit ar Egonu mēs ļoti, ļoti daudz runājam un risinām problēmsituācijas trompetes spēlē. Katra cilvēka pieredzes apmaiņa ļoti daudz ko dod. Esmu vairāk sapratis, ko vēlos un ko ne tik ļoti. Ja būtu iespēja spēlēt kādā valsts mēroga simfoniskajā orķestrī, iespējams, tā es to izbaudītu.

Kā, Jūsuprāt, ir vieglāk – kad pašu māca vai mācīt citu?

– Katrā pusē ir pozitīvās un negatīvās puses. Iemācījos izprast to, kas man patīk. Ja kaut kam nepiekrītu, to atstāju malā, taču no katra skolotāja kādu vērtīgu atziņu vai padomu paturu. Tiklīdz māci otru, rādot audzēkņiem vai mēģinot izprast to, kas viņiem nesanāk, pats sāk saprast, kur ir galvenās problēmas. Kāds viens lektors reiz teica, ka trompetē mēs redzam 20% lietu vizuāli, kur varētu būt problēmas, bet 80% mēs neredzam, un tam es piekrītu. Trompetei ir piemutnis, un visas darbības notiek iekšēji. Mums, trompetistiem, visu laiku ir jāmin, jāmēģina sajust vai saprast. Tāpēc ir labi būt gan tajā pusē, kad māci, gan tajā, kad tevi pašu māca.

Vai ir kaut kas būtisks, ko vēlētos sasniegt?

– Nevar jau atklāt, tad nepiepildīsies. Ja būs kāda vilinoša iespēja pievienoties valsts mēroga simfoniskajā orķestrī, varbūt pamēģināšu. Ar laiku redzēs, vai mani paņems, vai tomēr nepaņems.

Vai kādreiz ir bijusi doma, ka varētu pasniegt meistarklases citiem mūziķiem?

– Jā, es to daru, bet tās nav publiskas, bet lokāla mēroga meistarklases. Mēs ar kolēģiem braucam viens pie otra un pastrādājam ar audzēkņiem. Tā ir pieredzes apmaiņa, un to mēs darām diezgan aktīvi. Audzēknis ir pieradis pie sava skolotāja, bet tiklīdz atbrauc cits pedagogs, viņš tās pašas lietas uztver nedaudz citādāk. Visdrīzāk patstāvīgais skolotājs stāsta to pašu, bet audzēknis ir pieradis un tik daudz vairs neklaušās.

Strādājat gan mūzikas skolā, gan mūzikas vidusskolā – cik viegli ir mācīt otru un ar kādām grūtībām mēdzat saskarties?

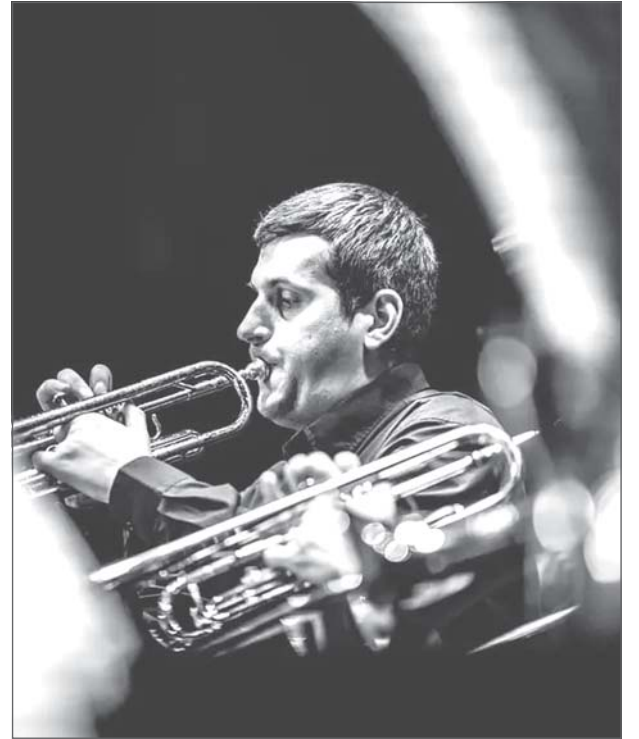
– Man ļoti patīk, kā strādā Balvu Mūzikas skolā, jo šeit ir saglabājušās ļoti spēcīgas tradīcijas, labs kolektīvs un pūtēju orķestris, kas vilina audzēkņus, un viņiem ir lielāka vēlme. Daugavpilī, mūzikas skolā, ir nedaudz sarežģītāk, jo tieši metāla pūšamo instrumentu tradīcijas nav tā iesakņojušās, līdz ar to bērns ir jāievilina vairāk un jāpiespiež kaut ko darīt. Dažreiz tas prasa gadus, kamēr viņiem kaut kas iepatikas. Mūzikas vidusskola ir profesionālā ievirze, tur nevajag tik ļoti piesaistīt, kaut arī bez tā neiztik. Vairāk ir jāstrādā kā ar topošo mūziķi. Man, iespējams, tas patīk labāk, jo lietas, par kurām runāju, varu pārbaudīt un attiecināt uz sevi, kā arī pārliecināties, kā varu tikt galā ar 3. vai 4. kursa studentu, kurš aktīvi spēlē. Pašam ir jābūt ļoti labā formā – tas mani vilina vairāk. Bet, protams, lai mūzikas vidusskolas audzēkņi būtu aktīvi un atbildīgi, vajag arī mūzikas skolai tos izaudzināt.

Nesen (aprīlī) VEF Kultūras pili bija koncerts “Ceļis, bruņoj”. Kādas sajūtas ir atrasties uz skatuves kopā ar Latvijā zināmiem un atpazīstamiem mūziķiem?

– To izbaudu. Teikšu godīgi, nav uztraukuma, esot uz skatuves, jo mūzikas veids un stils, ko mēs spēlējam, ir vairāk izklaidējošs publikai, vairāk zināms. Vienmēr pastāv iespēja kādā brīdī improvizēt, ja jūti, ka kādas lietas nesanāk. Galvenā sajūta ir kopā sanākšana ar visiem, bet īpaši, ar Latgales mūziķiem, jo ikdienā tik bieži to neizdodas izdarīt. Tā patiesi ir patikama sajūta – izbaudīt laiku kopā. Droši vien, novembrī, ap valsts svētku laiku, būs vēl viens “Ceļis, bruņoj” koncerts Daugavpilī.

Cik aizņemta ir Jūsu ikdiena?

– Apmēram redzu koncertu plānu, kad man ir koncerts ar simfonisko vai pūtēju orķestri, vai “Brass”. No tā izriet aktīvākais laiks, kas ir dažādi svētki – valsts svētki, Ziemassvētki, Lieldienas utt., tad rutīna nav vajadzīga, jo ir jāiet uz

Hobijiem ir jābūt! Ojārs Tūmiņš ir pārliecināts, ka ikvienam nepieciešams atrast savu hobiju, lai var atpūtināt prātu, padomāt par citām tēmām un pats galvenais, lai izpaliek izdegšana.

mēģinājumiem. Brīvakos brīžos, kas ir janvārī, februārī, vairāk varu sakārtot skolas lietas, vairāk padomāju, kā strādāt ar audzēkņiem, domāju par metodiskajiem materiāliem un apkopju tos. Protams, pats eju uz skolu un vingrinos, jo sevi vajag visu laiku uzturēt formā.

Cik koncertu aptuveni vienā mēnesī?

– No šī gada aprīļa vidus līdz maija beigām mans rekords bija aptuveni 12 koncerti. Vienā nedēļā pat 4 koncerti. Pats interesantākais ir tas, ka kopā mijas dažādi žanri – gan simfoniskais orķestris, gan grupa, gan “Daugavpils Brass”.

Cik viegli ir spēlēt dažādos mūzikas žanros?

– Ārkārtīgi lielas grūtības tas nesagādā, teiktu, vairāk pat atsvaidzina. Nedaudz smagāk ir tad, ja dienā jāspēlē divi koncerti, tad vairāk fiziski nogursti. Ir bijis, kad Līvānos valsts svētkos “Daugavpils Brass” koncerts mēs paši organizatoriem palūdzam, lai to rīko par vienu stundu ātrāk, lai pēc tam varam paspēt uz ģenerālmēģinājumu Daugavpilī. Ja ir atelpa, tad var apvienot. Droši vien ir interesantāk, ja var paspēlēt gan dzezu, gan popmūziku, gan klasisko mūziku.

Cik bieži izdodas atbraukt uz Balviem?

– Diemžēl nesanāk tik bieži, bet gribētos. Kad sanāk atbraukt, pastrādāju mūzikas skolā, bet kad ir atvaļinājums, uz Balviem atbraucu vasarā. Šeit patīk miers, nav steiga, ar draugiem var uzspēlēt pludmales volejbolu. Tāpat gandrīz katru dienu ir jāaiziet uz mūzikas skolu: gan pašam padarboties, gan varbūt kāds audzēknis vēlas pastrādāt. Ja ir atvaļinājums, tas nenozīmē, ka nedrīkst strādāt. Augustā atvaļinājums beigsies un sāksies jauna sezona, turklāt jau 1. augustā paredzēts koncerts, tāpēc ir jātrenējas, citādāk nebūs labi.

Minējāt par pludmales volejbolu. Kādi vēl ir Jūsu hobiji?

– Agrāk to bija vairāk. Esmu liels sporta fans. Man patīk skatīties gan futbolu, gan basketbolu. Reizēm izdodas aizbraukt uz kādām sporta spēlēm, tas atsvaidzina. Ņemot vērā, ka bērnībā spēlēju futbolu vairākus gadus, sports manī iekšā ir ļoti daudz. Varbūt pats sportoju krietni mazāk nekā agrāk. Pludmales volejbolu spēlēju ļoti pieticīgā līmenī, bet patīk līdzīgi just dažādiem sporta veidiem. Ja spēles nav darbadienās un man ir iespēja tās apmeklēt, tad labprāt aizbraucu.

Kādi plāni ir atvaļinājumam?

– Nākamās nedēļās vidū man ir jāaizbrauc uz Daugavpili, jo būs koncerts. Pēc tam būs “Osvalds” 27. jūlijā, kur brālēns man palūdz uzspēlēt kopā ar viņiem, jo grupai “Unknown Artist” paliek 10 gadi. Viņi vēlas īpašāk šo notikumu atzīmēt – kopā ar pūtējiem. Es vēl uzrunāju trombonistu Lauri Amantovu. Mēģinājumu process notiek. Nav tā, ka varu gulēt un neko nedarīt. Visu laiku galvā paturu, ka kaut kam ir jāgatavojas. 24. jūlijā jābūt Daugavpilī, mēģinājumā kopā ar bigbendu. Atvaļinājums ir, bet tas vairāk ir skolas atvaļinājums. Koncertu atvaļinājums ir maksimāli divas nedēļas.

Domā, kā labiekārtot atpūtas vietas

Idejas un darbi rotaļu laukumos

Aija Socka

Vasara ir aktīvākais laiks, kad notiek rosība spēļu un rotaļu laukumos. Bērni lielākoties atpūšas, bet lielle domā, kā labiekārtot un atjaunot laukumus, lai viņu atvasēm būtu gan skaistāk, gan interesantāk darboties.

Vasaras sākumā iedzīvotājiem bija iespēja balsot par ideju, kas pieteikta pašvaldības sabiedrības līdzdalības budžeta projektu konkursam. Finansējumu (ne vairāk kā 15000 eiro) pašvaldība piešķirs četru ideju realizēšanai, tostarp rotaļu laukuma izveidei Briēžuciema pagastā.

Projekta iesniedzēja Sintija Ločmele atzīst, ka briēžuciemieši jau sen kāroja pēc jauna bērnu laukumiņa, un uzzinot, ka tautas nama vadītāja Zita Mežale vēlas šo ideju īstenot, pieteicās palīdzēt ar projekta iesniegšanu: "Tā kā pati esmu vietējā salīdzinoši nesens un nezinu visus faktus par Briēžuciemu, projekta aprakstošo daļu sagatavoja Zita. Sazinājos ar vairākiem bērnu laukumu ražotājiem un mēģināju saprast, ko par zināmo finansējumu varam atļauties. Esmu priecīga, ka šī ideja ir atbalstīta, jo man pašai ir divi mazi bērni. Ikdienā esošajā rotaļu laukumā ir novērojama aktīva darbošanās, taču esošās konstrukcijas ir bīstamas un vecākiem rada lieku stresu." Sintija saka, ka par pašvaldības piešķirto finansējumu vēlas redzēt jaunu karuseli, līdzsvara šūpoles, parastās šūpoles, rotaļu namiņu ar slidkalniņu un aktivitātes sienu, kā arī segumu, kas piemērots rotaļu laukumam.

Tautas nama vadītāja teic paldies Sintijai par sadarbību un atklāj, ka aicinājusi vietējos iedzīvotājus balsot par iespēju atjaunot rotaļu laukumu: "Gan jau arī bez uzrunāšanas cilvēki

Rotaļājas Ralfs un Kate. Esošais laukums Briēžuciemā, kā atklāj S.Ločmele, bērniem arī patīk, jo ir plašs un interesants, taču koks ir koks – tas nav ilgmūžīgs materiāls, turklāt ar skabargām.

būtu balsojuši. Esošais laukums sen fiziski un morāli ir novecojis, nav drošs, tas atrodas pagasta centrā, kur, īpaši vasarās, pulcējas bērni, jo daudziem vietējiem iedzīvotājiem sabrauc mazbērni. Laukumu izmantojam arī kultūras pasākumos, piemēram, svinot Bērniņas svētkus. Priecājamies, ka projekts ir ieguvis vislielāko balsu skaitu, kas nozīmē, ka tas ir vajadzīgs. Pieļauju, ka nobalsoja arī kāds cita pagasta iedzīvotājs, varbūt kāda briēžuciemieša radnieks, kurš dzīvo citviet, bet deklarēts mūsu pagastā." Balsošanas process, kā atzīst Zita, dažiem šķita sarežģīts, tomēr tie, kuri vēlējas nobalsot, atrada iespējas, piemēram, lūdzot padomu tautas namā vai bibliotēkā.

Pilnveido laukumu Krišjānos. Atsaucoties Daigas Zelčas idejai un Ineses Kalniņas uzaicinājumam, spēļu un rotaļu laukumā, gaidot pagasta svētkus, krišjānieši pašu spēkiem izgatavoja četras jaunas spēles – "Lidojošie maisiņi", "Tiklu golfiņš", "Jautrie groziņi" un "Neparastais basketbols". Dažām spēlēm ideju autore ir Daiga, citām – Inese. Vairāki prasmīgi cilvēki – Jānis Kalniņš, Valērijs Iljanovs, Elgars Martuzāns, Guntars Ākulis – gatavoja spēles, savukārt ar materiāliem atbalstīja Arnis Zelčs, Olga Kaņķa un Andis Kašs. "Tās ir āra spēles, visiem brīvi pieejamas," teic I.Kalniņa.

Atpūta

Vertikāli

1. Iegūst no čūsku indes un izmanto zāļu ražošanā. 2. Sākumā šajā vietā bija tirgus (atrodas Balvos). 3. Neatņemama vasaras sastāvdaļa, gardākais veids, kā atveldzēties. 6. Atrodas Cīrvas mežparkā, vijas gar Durbes upes līčiem. 11. Jaunākā jūra uz zemes, taču viena no visintensīvāk izmantotajām. 12. Apzīmējums agrāk izmantotiem, taču ūdeņos atstātiem vai nozaudētiem zvejas rīkiem. 13. Hormons, kurš dod spēku, lai aizbēgtu no briesmām. 15. Kukaiņi, kuru ātrums lidojot, pat īpaši nesteidzoties, var sasniegt 25-35 km/h. 17. Varde, kura neguļ nemaz. 18. Jūlija mēneša vārda dienas gaviļnieks. 21. Gada mēnesis, kurā atzīmē Starptautisko šaha dienu. 22. Pludmale, kurā atrodas "Zilais cerību sivēns".

Horizontāli

3. Saīsinājums angļu valodas terminam, kas apzīmē ādas aizsardzību pret saules stariem. 4. Bezkrāsaina gāze ar viegli saldenu smaržu (dislāpekļa oksīds). 5. Vietējās nozīmes dabas aizsardzības objekts. Atrodas Balvu rajona Šķilbēnu pagastā. 7. Pret ko Latvijā cilvēkiem ir visizplatītākā alerģija? 8. Ciems, kurā pēc sešu gadu pārtraukuma pulcējās ļaudis pļaušanas sacensībās. 9. Viens no ievērojamākajiem latviešu gleznotājiem. Īpaši tuvas māksliniekam bija sniegotās ainavas. 10. Dinozaurs, kurš nelidoja, bet tam bija spalvas. 13. Grāmatas ģimenei "Pagalma detektīvs jeb Kas tad tas?" autore. 14. Jūlija mēneša autore Zvaigznes grāmatnīcās. 16. Piedāvātā veidne jeb... 19. Starptautiskais klasiskās dramaturģijas amatieru festivāls, kas norisinājās Balvos jūlijā. 20. Pilsēta Vidzemes ziemeļaustrumos, kura šogad svin 800 gadu jubileju. 21. Japānis, kurš panāca, ka suši iekļauj rīsus. Pirmo izgudroja nigiri suši. 23. Kalns, kurā kopš 1826.gada norisinās no kalna lejup ripojoša siera rituļa ķeršanas sacensības. 24. Zidītājs, kurš guļot atpūtina tikai vienu smadzeņu puslodi, tikmēr otra uzmana apkārt notiekošo.

6. kārtas atbildes

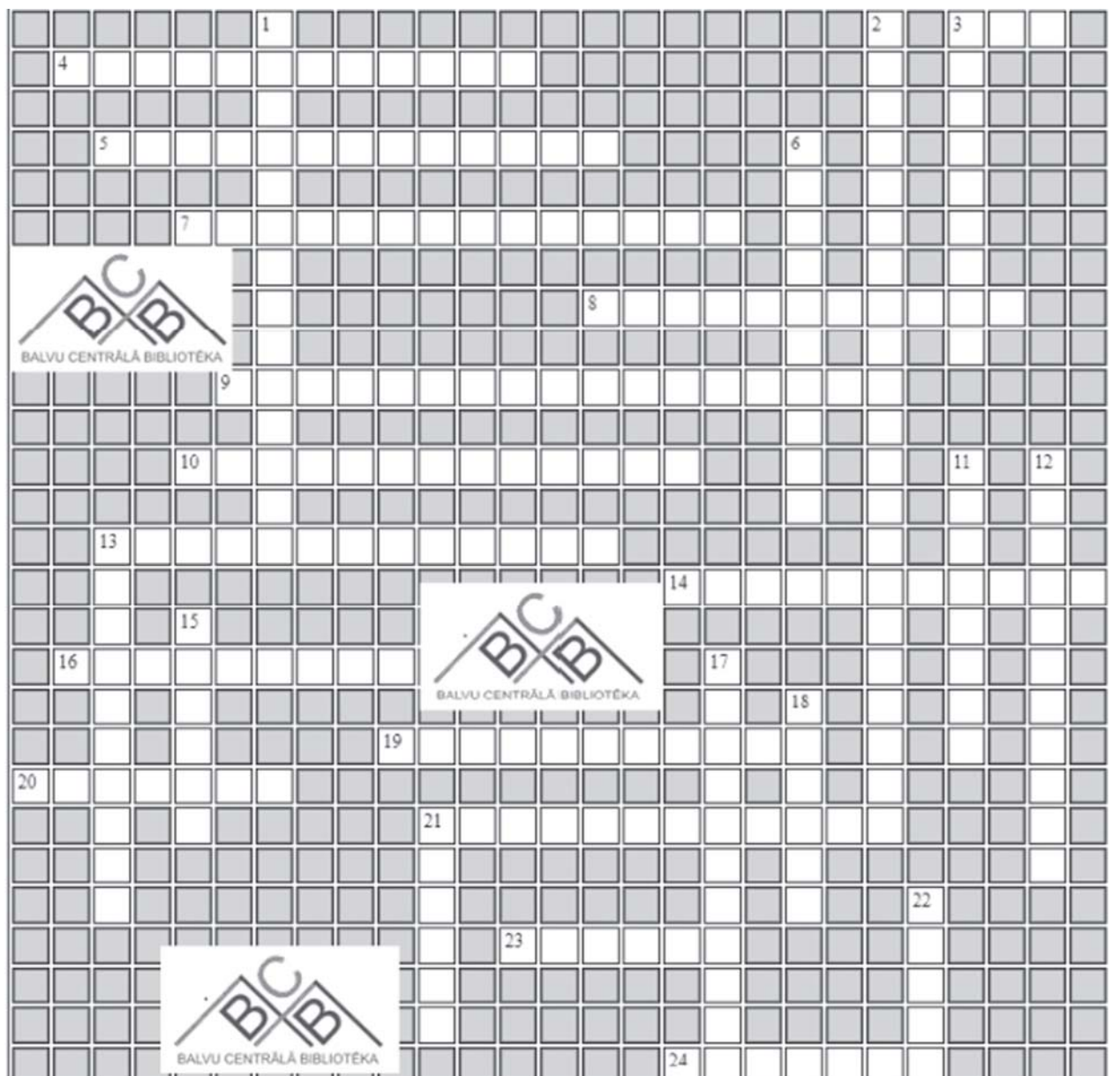
Vertikāli: 1. Daiļā Marija. 2. Etiopija. 4. Ugunskura kurināšana. 5. Turcijā. 8. Lietusgāze. 11. Jāņuzāle. 13. Ceļteka. 14. Zemenes. 15. Papardes zieds. 16. Gunita Lagzdiņa. 17. Jānis Budēvičs. 18. Lielā dzelzene. 21. Maunaloa. 23. Gurķis.

Horizontāli: 3. Vēju tornis. 6. Laktoze. 7. Vasaras saulgrieži. 9. Salamonska cirks. 10. Karaliskā Viktorija. 12. Līga. 19. Zāļu diena. 20. Lasišanas stafete. 22. Magnēts. 24. Jāņu siers. 25. Arbūzs. 26. Smadzenes. 27. Astoņkājiem.

Pareizās atbildes iesūtījuši: A.Mičule, Ā.Zeltkalne, L.Mežale, E.Barkāne, I.Homko, I.Svilāne, M.Paidere, V.Ločmele, Z.Pulča, J.Baranova, J.Pošeika, A.Ruduks.

Prātnieks 7. kārtā

Atbildes uz konkursa jautājumiem gaidīsim līdz nākamā mēneša pirmajam datumam Balvu Centrālajā bibliotēkā, zvanot uz tālruni 64522111vai elektroniski uz e-pastu: agnija@balvurcb.lv

Balvu no apgāda "Zvaigzne ABC" saņem ZITA PULČA no Balviem. Balvu var saņemt Balvu Centrālajā bibliotēkā.

Apsveikumi

Vectēvam **Ādolfam** 85 gadu jubilejā!Lai tev vienmēr jautra oma,
Priecīgs prāts un gudra doma,
Lai tev vienmēr pietiek spara
Darīt to, ko jāpadara!

Sveicienu uz Vilka sūta Roberta un Aigars

Kamēr Tev rokās ir saule, steidzies glāstīt un dot.
Kamēr Tev acīs ir saule, steidzies savus mīļos aplūkot.
Kamēr sirdī ir saule, Tu nebūsi lieks.
Kamēr vien Tevi ir saule, mūžs Tevi nesalieks.Mīļi sveicam **Anitu Oplucāni** skaistajā dzīves jubilejā!
Novēlam stipru veselību, dzīvesprieku un Dieva svētību!
SIA "Senda Dz" kolektīvs

Izsoles

Balvu novada pašvaldība izsludina nomas tiesības uz:

Objekts	Nomas maksa gadā/EUR
zemes vienības daļu Tilžas pagastā ar kadastra apzīmējumu 3886 001 0084, 1,60 ha platībā	118,00
zemes vienību Tilžas pagastā ar kadastra apzīmējumu 3886 001 0052, 0,70 ha platībā	43,00
zemes vienību Susāju pagastā ar kadastra apzīmējumu 3878 009 0078, 3,5625 ha platībā	264,00

Izsoļu norises datums 31.07.2024.

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv.

Balvu novada pašvaldība pārdod atklātā mutiskā izsolē nekustamo īpašumu. Izsoļu norises datums 27.08.2024.

Nr. p.k.	Nekustamais īpašums	Cena EUR	Drošības nauda EUR	Solis EUR	Izsoles norises laiks
1.	"Lazdukalniņš", Viksnas pagastā, Balvu novadā, kadastra numurs 3894 002 0170, zemes vienības kadastra apzīmējums 3894 002 0166 (starpgabals), 0,8765 ha platībā.	1872,00	187,20	50,00	plkst. 10.00

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības tīmekļa vietnē www.balvi.lv.

Nepalaid garām!

Lielkoncerts "Leijerkastnieku dziesmas" – veltījums Ainim Šaicānam

20.jūlijā plkst. 19.00 Balvu pilsētas estrādē notiks līdz šim vēl nebijis lielkoncerts "Leijerkastnieku dziesmas", uz skatuves pulcinot populārus mūziķus, dziedātājus, aktierus un grupas. Koncerts veltīts populārajam mūziķim un grupas "Leijerkastnieki" dibinātājam Ainim Šaicānam (1950-2011). Koncerta mākslinieciskā vadītāja un scenārija autore – Agnese Širante. Koncertu vadīs LR2 ētera personība Gunārs Jākobsons.

Koncertā piedalīsies dziedātāji Žoržs Siksnis, Aivars Lapšāns, Andris Daņiļenko, Juris Ostrovskis, Nikolajs Puzikovs, aktieri Artis Robežnieks un Juris Hiršs, grupa "Vēja runa", muzikālā apvienība "AINIS", Tihovsku ģimene un daudzi citi mākslinieki. Par muzikālo pavadījumu rūpēsies mūziķu grupa Anatolija Livčāna vadībā.

Programmā iekļautas dziesmas "Draugu tikšanās", "Manai skolai", "Mitrakalna ziņģe", "Sapņu vilcieniņš", "Nesauc mani atpakaļ", "Klātbūtne", "Visa dzīve vienīgš zieds", "Manai pilsētai", "Brūnācīte", "Dzīve, mana dzīvīte", "Melnā roze", "Vecā estrāde", "Es pārnāksu", "Viltīgā roze", "Mūzika un mana sirds" u.c.

Par godu šim notikumam jaunās skaņās atdzīvojušies Aiņa Šaicāna dziesma "Dzīve, mana dzīvīte" jeb "Meža dziesma", kuras ierakstā piedalījušies Žoržs Siksnis, Andris Daņiļenko, Juris Hiršs, Artis Robežnieks, Juris Ostrovskis, bet saksofonu ieskaņojis Zintis Žvartas. Dziesmu ierakstījis un aranžējis (studijas producents) – Andris Širants. Arī šī dziesma skanēs 20.jūlija koncertā, kur to atskaņos grupas "Leijerkastnieki" leģendārais sastāvs kopā ar koncerta māksliniekiem.

Atgādināsim, ka Aiņa Šaicāna vadītā grupa "Leijerkastnieki" aktīvu darbību sāka 1987.gada nogalē, kad muzikanti piedalījās gandrīz visos Tautas frontes pasākumos Balvu rajonā. Grupa kļuva populāra kā latvisko dziesmu izpildītāja un patriotiska gara uzturētāja cilvēkos; vēlāk tā kļuva pazīstama visā Latvijā. Ansambļa dibinātājs, vadītājs un arī daudzu dziesmu melodiju un vārdu autors ir Ainis Šaicāns, tāpēc, godinot viņa izcilo personību, radošo veikumu un ieguldījumu patriotisma stiprināšanā, 20.jūlijā Balvos notiks īpašs viņam veltīts koncerts ar "Leijerkastnieku dziesmām", radot vērienīgus dziedāšanas svētkus.

Uz šo unikālo koncertu ir aicināti mūzikas mīļotāji no visas Latvijas, un, kas zina, varbūt tā kļūs par ikgadēju tradīciju – vasaras vidū satiekies Balvu estrādē un dziedāt visiem zināmas un mīļas melodijas.

Koncerts notiks divās daļās ar starpbrīdi. Darbosies bārs un kafejnīcas. Koncerts kopā ar starpbrīdi – divarpus stundas. Biļetes iepriekšpārdošanā var iegādāties "Biļešu paradīzes" tīklā un Balvu Kultūras un atpūtas centra kasē, kā arī internetā: www.bilesuparadize.lv. Pirmās 1000 biļetes – 10 EUR, pēc tam – 12 EUR; pasākuma dienā – 15 EUR.

Pēc koncerta plkst. 23.00 notiks zaļumballe, kurā uzstāsies Žoržs Siksnis ar saviem populārākajiem hitiem un grupa "Vēja runa", starplaikos spēlēs DJ. Balle plānota līdz plkst. 3.00. Biļetes uz balli maksās 5 EUR un tās būs iespējams iegādāties uz vietas estrādē. (Ieeja ballē – no plkst. 22.00.)

Dažādi

No akas līdz mājai iemontē
ūdensvadu, izvada kanalizāciju.
Pieved smilti, granti, šķembas.
Tālr. 25685918.KAPU LABIEKĀRTOŠANA.
VEIC VIŠUS KAPU
APSAIMNIEKOŠANAS DARBUS.
TĀLR. 29128325.Smalcina ganības un pļavas.
Tālr. 29165808.Pārvirotamā lentzāģa pakalpojumi.
Zāģējam garumā līdz 6,60 metriem.
Tālr. 28470671.Ģimene ar stabiliem ienākumiem
vēlas steidzami irēt ilgtermiņā
2-istabu dzīvokli.
Tālr. 28360152, 26629462.Ģimene vēlas irēt dzīvokli vai māju
Balvos.
Tālr. +358 40 8588279.

Piedāvā darbu

Firma piedāvā darbu Vācijā
CILVĒKIEM sanitāro telpu kopšanai
lielveikalos.Bez maksas dzīvošana, alga
sākumā – EUR 1100, līgums ar
vācu firmu.Vairāk informācijas pa
tālr. +49 155 1033 7142.

Pārdod

Pārdod garāžu Balvos,
Daugavpils ielā. Cena 2500 eiro.
Tālr. 28866777.Pārdod skaldītu malku.
Tālr. 26550272.Skaldīta malka. Cena 40 EUR/
berkubā. Piegādes apjoms līdz 7
berkubiem. Ir sausā.
Tālr. 25543700.Pārdod vasaras kviešus Balvos.
Tālr. 29432655.Pārdod plastikāta laivu,
garums – 3,75.
Tālr. 29328052.

Pērk

Z.s "Strautiņi"
iepērk mājlopus.
Samaksa tūlītēja. Labas cenas.
Tālr. 29411033.IEPĒRK
MAJLOPUS
-AUGSTAS CENAS
-SAMAKSA TŪLĪTĒJA
-ELEKTRONISKIE SVARI
tel. 27777733
www.galasparstrade.lvPērk izkliebtājpiekabi RUM
Tālr. 27603515.Par samaksu meklēju smalcinātāju
8 ha pļavai Vecumu pagastā.
Tālr. 26100759.Aizmirsi
abonēt
avīzi,
zvani –
25908200.

1 mēnesis

EUR
6,50

3 mēneši

EUR
19,50

Līdzjūtības

Es pametu rūpes.
Lai aizietu tālē,
Lai ziedētu puķēs
Un zaļotu zālē.Mūsu klusa un patiesa līdzjūtība
Aivaram Loginam ar ģimeni,
TĒVU mūžības ceļā pavadot.
SIA "LIEPAS Z" kolektīvsBaltie bērzi, šalciet klusi,
Sveiciet tālos apvāršņus.
Tēva sirds ir aprimusi,
Čaklās rokas mierā dus.Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Ilzei**
Loginai, TĒVU mūžības ceļā
pavadot.Kaimiņi: Irēna, Žanna, Janīna,
Sarmīte, Biruta, Genovefa, VancāniVēl paliek siltums, ko tu dzīvē devī,
Un kaut kur dziļi sirdī sāpes mīt.Izsakām līdzjūtību **Elitas Teilānes**
ģimenei, TĒTI mūžības ceļā
pavadot.

Balvu Novada muzeja kolektīvs

Sedz, Dieviņ, zvaigžņu sagšu,
Klāj mākoņu paladziņu.Tēva soli aplukušā,
Dzīves ceļu staigājot.Šajā sājū un atvadu brīdī izsakām
vispatiesāko līdzjūtību **Elitai****Teilānei un pārējiem tuviniekiem,**
tēti **ANTONU KIKUSTU** mūžībā
pavadot.

Baltinavas MMS kolēģi

Līdz ar vēja rotaļām pilnbriedu
vārpās,Līdz ar saules pielietiem rītiem
Aizsteidz tēva dvēselīte

Mūžības tālajos ceļos.

Lai klusa un patiesa līdzjūtība palīdz
pārvarēt atvadu smagumu **Elitai****Teilānei un tuviniekiem, TĒVU**
zemes klēpī guldot.

Balvu novada dome un pašvaldība

Mūža vakars krēslas spāmiem
Tumsu auž un zvaigznes dedz.Un pār gadiem aizgājušiem
Lielais miers nu sagšu sedz

(Z. Purvs)

Izsakām līdzjūtību **Jēkabam****Sisojevam un tuviniekiem,** brāli
VIKTORU mūžībā pavadot.Tilžas evaņģēliski luteriskās
draudzes padomeLūgšim svecēm rādīt gaismu,
Skumju taku izrotāt,Dosim līdzī smilšu sauju,
Ziedus mūža garumā.

(V.Kokle-Liviņa)

Izsakām līdzjūtību **Tatjanai****Sodovņikovai ar ģimeni,** brāli
NIKOLAJU SODOVŅIKOVUmūžībā pavadot.
Darba kolēģi Kubulu pagastāTu būsī debesis, zemē,
Tu vējā un saulē.Tu savējo sirdis,
Tie tevi neaizmirsīs.

(V.Kokle-Liviņa)

Skumju un atvadu brīdī mūsu dziļā
un patiesa līdzjūtība **Anitas****Narubinas ģimenei,** brāli **IMANTU**
pavadot mūžībā.

Ilga, Ilze

Indekss
3004
VadugunsIZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS
IZDEVĒJS
SIA "BALVU VADUGUNS"
Nodokļu maksātāju apliecības Nr.
LV 43203002982REDAKCIJAS ADRESE
TEĀTRA IELĀ 8
BALVOS, LV-4501
NORĒĶINU KONTS
A.S. SEB BANKA BALVU FILIĀLĒ
Nr. LV21 UNLA 0024 0004 6734 5,
kods UNLALV2XPublicitāte materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.
Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem
atbild to autors.REKLĀMA,
SLUDINĀJUMI

L.Panga

T. 64507018

26161959

FAKSS - 64522257

REDAKTORS E.GABRANOVŠ - T.64522534, 29360850

ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA - T.64522126

Z.LOGINA, I.ZINKOVSKA - T.64520962

M.SPRUDŽĀNE, I.TUŠINSKA - T.64522260

A.LOČMELIS -T.64520961

KOREKTORE S.GUGĀNE - T.64522126

GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA - T. 64507019

ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ - T. 27870730

Tālrunis-autoatbildētājs - 64520961

e-pasts: vaduguns@apollo.lv
mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-

SIA "Balvu Vaduguns",
M.I.ŽOGOTA
Iespīests SIA "Latgales
Druka", Rēzeknē,
Baznīcas 28
TIRĀŽA - 2001